

ת"פ 2507/09 - מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נגד רועי חסידוב, בני חסידוב

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2507-09 מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נ' חסידוב ואח'
בפני כב' השופטת נאוה בכור

בעניין: מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

1. רועי חסידוב

2. בני חסידוב

הנאשמים

ב"כ המאשימה עו"ד אריאל אודרברג

הנאשם 1 בעצמו וב"כ עו"ד קבלר

הנאשם 2 בעצמו וב"כ עו"ד מושקוביץ

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את נאשם 2 מעבירת האיומים - המפורטת בסע' 4 לכתב האישום.

2. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס **לנאשם 1** עבירת גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), **ולנאשם 2** מייחס עבירות הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק; איומים לפי סעיף 192 לחוק; העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק; חציה באור אדום לפי תקנה 22 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 ונהיגה בקלות ראש לפי סעיף 2(62) לפקודת התעבורה.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **24.9.09** בשעה 19:10 בחנות "ייונות ביתן" ברעננה נטל **נאשם 1** 14 קופסאות של מזון תינוקות מסוג "סימילאק" בשווי של 643.86 ₪, והכניסם לשתי שקיות. בהמשך - עבר את הקופות, והציג לשומר בחנות קבלה ע"ס 29.10 ₪ שאינה תואמת לרכוש אותו נטל מהחנות.

מיד ובסמוך, עוכב נאשם 1 ע"י דוד אלבז.

עמוד 1

בנסיבות אלה ועל רקע העיכוב נכנס נאשם 2, אחיו של נאשם 1, לחנות ואיים על אלבז באומרו "אני מכיר את כל המשפחה שלך אל תדאג יהיה בסדר, אני מכיר את הבן שלך שי", בכוונה להפחידו.

בהמשך עוכב נאשם 1 ע"י השוטרת ניקול חביב שהגיעה לחנות.

נאשם 1 הוכנס לניידת המשטרה ובמהלך הנסיעה, עת נעצרה הניידת ברמזור אדום, עצר נאשם 2 את הקטנוע עליו רכב בצמוד לניידת ופתח את דלת האחורית של הניידת בצד בו ישב נאשם 1.

בהמשך, במהלך הנסיעה ניסה נאשם 2 להגיע מספר פעמים לדלת ניידת המשטרה.

השוטר שניר לוי הוזעק לסייע לניידת, סימן לנאשם 2 לעצור, אולם נאשם 2 אמר לו "שם עליך זין" ונמלט מהמקום, כשבנסיעתו חצה צומת באור אדום ועלה על מעבר חציה.

בהמשך נעצר נאשם 2 בביתו והובא לתחנת המשטרה.

בתחנת המשטרה איים נאשם 2 על אלבז בכך שאמר לו "אל תדאג יהיה בסדר איתך" וכן "חכה חכה אני אראה לך".

3. בתגובתם לכתב האישום כפרו הנאשמים במיוחס להם.

נאשם 1 מודה כי רכש מספר קופסאות, אולם הוא לא עזב את שטח החנות אלא עשה דרכו לקופה הראשית. כמו כן כופר כי הציג קבלה.

נאשם 2 העלה טענת אליבי לפיה במועד ובשעה האמורים היה בביתו, ביחד עם הוריו ועם בחור בשם ניר, ועל כן לא נכח בחנות ולא רכב על אופנוע.

4. על עדי התביעה נמנו:

(1) ע"ת/1-אלכסנדר חייט (עמ' 4-8 לפרוטוקול)

(2) ע"ת/2- ניקול חביב (עמ' 9-17 לפרוטוקול)

(3) ע"ת/3-ערן יהודה (עמ' 20-22 לפרוטוקול)

(4) ע"ת/4-קלרה לוי מימון (עמ' 26-36 לפרוטוקול)

(5) ע"ת/5- פקד בסאם נבואני (עמ' 36-38 לפרוטוקול)

(6) ע"ת/6-רס"ב יוסף קטש (עמ' 38-40 לפרוטוקול)

(7) ע"ת/7-רס"מ שניר לוי (עמ' 40-44 לפרוטוקול)

עמוד 2

(8) ע"ת/8-דוד אלבז (עמ' 45-58 לפרוטוקול)

(1) ע"ת/1-אלכסנדר חייט - עובד בשיטור משולב בעיריית רעננה.

ביום **24.9.09** היה סייר והגיע ביחד עם השוטרת ניקול לאירוע של גניבה מסופר. הם ראו את שני הנאשמים ואת מנהל הסופר, שהסביר את מצב הדברים.

הם ראו קופסאות מזון אצל המנהל עם חשבונית, והשוטרת ניקול קיבלה הוראה לעכב את הנאשם שנתפס עם הדברים. היא נכנסה לניידת ביחד עם אחד הנאשמים, השני היה על קטנוע, ואמרו לו הגיע לתחנה.

במהלך הדרך נסע ליד מכוניות והנאשמים ניסו לדבר אחד עם השני. הם אמרו להם שאסור לדבר, וכשעצר את הניידת ברמזור של תחנת כ"ס - הנאשם על הקטנוע ניסה לפתוח את דלת הניידת, הוא (העד) ראה את זה - ובתגובה נסע ברוורס וזז לאט אחורה, הדלת נפתחה קצת, לא לגמרי.

מזהה בבימ"ש את שני הנאשמים אבל לא זוכר מי נסע בניידת ומי על הקטנוע (פרו' עמ' 4 ש' 10-27).

הוא ניסה למנוע מהנאשם לפתוח את הדלת ונסע לאט עם הניידת, הם דיוחו בקשר, הגיעו עוד כוחות, והנאשם על הקטנוע "חתך" את כל המכוניות וברח ברמזור אדום.

לאחר מכן הגיעו לתחנה עם הנאשם השני, וניידות יצאו לחפש את הנאשם על הקטנוע (עמ' 5 ש' 1-8).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 1 העיד כי אינו שוטר, והכשרתו לתפקיד היא ועדת קבלה בעירייה. הוא יוצא יחידה קרבית. אין לו סמכויות של שוטר.

הוא נהג בניידת כשנאשם 1 ישב מאחורה ולידו ישבה השוטרת ניקול.

אם ניקול אמרה שהנאשם 1 ניסה לפתוח את החלון ולא הצליח, ציין כי החלון נפתח ידנית, הדלת לא נפתחת מבפנים. אם פותחים את החלון ומוציאים יד החוצה - אפשר לפתוח את הדלת מבחוץ.

ראה שנאשם 1 ניסה לפתוח את החלון ולדבר עם הנאשם על הקטנוע, היה פתח קטן בחלון. לפעמים הסתכל אחורה תוך כדי נהיגה אבל לא כל הזמן. החלון לא היה פתוח בזמן שנסעו.

נאשם 1 נכנס לניידת בלי להתנגד אחרת היו אוזקים אותו (עמ' 5 ש' 10-32).

ליד מושב הנהג ישב הבחור מהחנות - הקב"ט או המנהל.

נאשם 1 ניסה לפתוח את החלון מצד ימין וזו גם הדלת שנפתחה. נאשם 1 לא ניסה לצאת החוצה, אחרת היה רושם זאת.

הוא רשם דו"ח רק ששה ימים לאחר האירוע, כי כנראה שבאותה משמרת לא רשם דו"ח, כנראה שהמשמרת שלו הייתה 6 ימים אחרי.

לא זוכר מי היה בחדר המנהל.

הייתה קבלה עם שווי הגניבה, והיא גם מצולמת (עמ' 6 ש' 1-20).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 העיד כי לא זוכר מה צבע קסדת רוכב האופנוע, לא זוכר אם הייתה סגורה או פתוחה, ולא זוכר אם היה עם משקפיים או לא.

אחראי המשמרת אמר לו למלא מזכר באותו יום או למחרת, אבל הוא היה בעבודה במשמרת רק 6 ימים לאחר מכן. לא זוכר את שעת האירוע, לא רשם במזכר (עמ' 6 ש' 22-32).

יש יומן אירועים והוא ממלא דו"ח בסוף משמרת, כנראה זה בארכיון במוקד. מדובר בדו"ח של כמה מילים-לגבי עיכוב והעברה לתחנה.

הוא לא הפעיל כוח כלפי הנאשם, רק ניסה למנוע ממנו לצאת מהרכב. יכול להיות שציין זאת בדו"ח לעירייה.

הוא לא התבקש לבוא ולעשות מסדר זיהוי (עמ' 7 ש' 1-23).

הוא עצמו ראה את הנאשם על הקטנוע חוצה באור אדום בזמן שניקול והבעלים של "יינות ביתן" נוכחים עמו ברכב. אם האחרים לא ציינו דבר לגבי מעבר באור אדום, ענה כי לא יודע מה הם ראו, הוא יודע מה הוא ראה. ניקול ישבה מאחוריו, וכשהקטנוע ברח- דלת הרכב כבר הייתה סגורה והנאשם ישב, כך שהוא החזיר את תשומת הלב קדימה.

לא זוכר איזה בגדים לבש נהג הקטנוע, לא ידוע את מספר הרישוי.

הנאשם על הקטנוע אמר לנאשם ברכב שלא ייסע לתחנה ועוד דברים.

תפקידו הסתיים בכך שהגיע לתחנה.

לא ציין במזכר שלו את שמו של הנאשם. אף אחד לא מסביר לו כיצד למלא דו"חות.

את המזכר נתן לאחד השוטרים בתחנה (עמ' 8 ש' 1-22).

(2) ע"ת/2- ניקול אביב- שוטרת קהילתית, ובזמן האירוע הייתה שוטרת סיור ברעננה.

ביום **24.9.09** התקבל אירוע דרך מוקד 100 על בחור שנתפס גונב בחנות "יינות ביתן" ברעננה, זה היה סביבות 19:00 בערב.

היא הגיעה למקום בניידת משולבת עם סייר הביטחון אלכס חייט, הפנו אותם למנהל המקום, שהצביע על נאשם 1 וטען שעבר את קו הקופות עם מוצרים שגנב, לאחר שהגיע חבר שלו - נאשם 2.

נאשם 1 סירב לשלם את הסכום של המוצרים, אמר לה שאין לו כסף או שהוא לא מעוניין, ואז הודיע לו כי הוא מעוכב.

נאשם 2 היה לידו וטען שהוא חבר שלו ובא לנסות לעזור לו, והיא אמרה לו שמבחינתה הוא לא קשור לעניין והא יכול לעזוב את המקום.

נאשם 1 התבקש לתת לה תעודת זהות כדי לבדוק אותו במסוף, והוא טען שאין לו ת"ז והוא לא זוכר בעל פה. הוא גם סרב להזדהות, והיא הודיעה לו שהוא מעוכב בכל מקרה.

הואיל ובעל החנות טען כי נאשם 1 ניסה לברוח - היא לא התעכבה בגביית עדות מהבעלים אלא דאגה להוביל את הנאשם 1 ישר לתחנת המשטרה, והבעלים התלווה אליהם כדי לתת עדות.

בעל החנות ישב ליד הסייר מקדימה, והיא ישבה מאחורה עם נאשם 1.

הם נעלו דלתות בצד שליד נאשם 1. היא ישבה מאחורי הסייר בצד שמאל, והנאשם מצד ימין.

נאשם 2 אמר שהוא יגיע לתחנה עם האופנוע שלו, והיא הסבירה לו שהוא לא יכול להיכנס לחקירה אלא רק להמתין בחוץ, והוא אמר שייסע אחריהם ויבוא תחנה (עמ' 9 ש' 2-32).

כל הדרך הנאשמים ניסו לדבר אחד עם השני מהחלון, עשו סימנים, החלון היה סגור. ברגע שקלטה את האינטראקציה ביניהם - ביקשה מנאשם 1 להוריד את הראש למטה, ואיך שהוא הוריד - נאשם 2 שעל הקטנוע פתח את דלת הניידת מבחוץ.

הם בדיוק עצרו בפקק תנועה, והוא נצמד לדלת הניידת, פתח דלת אחורית ימנית, ונאשם 1 עשה תנועה כאילו הולך להוציא איבר מהדלת. היא הודיעה לו על מעצר באותו רגע, סגרה את הדלת, והוא נעצר. הם המשיכו לכיוון התחנה.

היא הודיעה לניידות על הקטנוע המדובר, ונתנה את מספר הרישוי שראתה במהלך הנסיעה.

ניידת חסמה את הכניסה לתחנה כי ידעו שהוא הולך להגיע לשם. ברגע שהגיעו לצומת - הקטנוע הבחין בכל הניידות, וברח.

לאחר מרדף-נעלם קצר עין. היא הגיעה עם נאשם 1 לתחנה, התקשרה לקצין המודיעין לתת לו את מספר הקטנוע, והוא אמר לה שמדובר באחים חסידוב (עמ' 10 ש' 1-16).

בתחנה הועבר נאשם 1 לשוטר, שישר זיהה אותו מאירועים קודמים, ונקב בשמו. נעשתה גם בדיקת מורפוטאצ' כדי לזהותו, ממנה עלה כי שמו של נאשם 1 הוא רועי חסידוב.

בהמשך היא נקראה לחדר הבילוש כדי לזהות אם הבחור שהובא הוא זה שהזדהה כחברו של נאשם 1, וראתה כי זה הבחור שהיה בסופר מרקט ינות ביתן ונסע על הקטנוע. היא זיהתה אותו בוודאות, הוא החליף בגדים, זיהתה אותו לפי מראה פניו, מבנה גוף, וגובה. היה גם עם קצת זקן.

הוא גם דיבר איתה בחנות - ואז זיהתה אותו גם לפי הקול.

לאחר מכן ביקשו גם מבעל החנות להגיע ולזהות אותו. שמו של הבחור - בן חסידוב.

היא זיהתה אותו במאה אחוז, ראתה אותו לאורך כל הדרך על הקטנוע- והייתה עמו בקשר עין.

אין מצב בו התחלף עם רוכב קטנוע אחר במהלך הנסיעה (עמ' 11 ש' 1-24).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 1 העידה כי רשמה את דו"ח הפעולה ודו"ח המעצר (שם, ש' 26-32), ורשמה את כל מה שקרה. לא רשמה שנאשם 1 אמר לה שלא רוצה לשלם או שאין לו כסף, לא רשמה שנאשם 2 אמר שהוא חבר שלו, ולא רשמה שהנאשם 1 הזיז עצמו החוצה כשנאשם 2 פתח את דלת הניידת.

בהתחלה הודיעה לו על עיכוב - אבל מאחר שהיה לה חשש שהוא יברח- עצרה אותו.

היא הודיעה לו שהוא עצור ואזקה אותו מיד לאחר פתיחת הדלת. הוא ידע שברגע שהדלת נפתחה -הוא יעצר, גם בחנות הוא ניסה לברוח.

לא יודעת אם אלכס ראה את זה, האזוק הגיע גם בעקבות כך שבעל החנות ציין שנאשם 1 ניסה לחמוק ממנו לאחר שתפס אותו.

לא רשמה בדו"ח המעצר שהיה ניסיון בריחה (עמ' 12 ש' 1-32), לא עשתה חיפוש על גופו, והודיעה לו שהסיבה לעיכובו זה גם גניבה.

לא כתבה את כל שיחתה עם נאשם 1 אלא רק את תגובתו "עוגמת נפש, ביזיון" בדו"ח המעצר.

לא זכור לי כי נאשם 1 פתח חלון תוך כדי נסיעה, רק הדלת. יכול להיות שהיה והיא לא זוכרת (עמ' 13 ש' 1-26).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 ציינה כי מכירה את השוטרת אסתר אנג'ל לוי (שם, ש' 28-29).

התובעת לא דיברה איתה בקשר למה שאתי אנגל אמרה שהיא עשתה או אמרה לה.

יכול להיות שאסתר אנגל התקשרה אליה והיא אמרה לה שנאשם 1 בניידת ניסה לפתוח את החלון, היא לא זוכרת. הנאשמים סימנו דברים ביניהם. לא זוכרת שהם צעקו ביניהם.

הם ביצעו נעילת דלתות בדלת שליד המעוכב מיד כשנכנס לניידת ולפני תחילת הנסיעה.

לא כתבה בדו"ח פעולה שביקשה מהנאשם 1 להוריד את הראש למטה.

מספר האירועים כל משמרת משתנה. בערך ממוצע של 300 אירועים בחודש (עמ' 14 ש' 1-29).

לא יודעת למה לא כתבה בדו"ח שהתקשרה לקצין המודיעין ניסן בן ארויה. את הפניה ממוקד 100 קיבלה במכשיר קשר, אין להם מחשב בניידת משולבת. הדו"ח ידני ואין דו"ח ממוחשב.

את דו"ח המסוף לגבי מספר האופנוע היא שידרה לניידות אחרות שהוציאו את הדו"ח, לה עצמה אין מחשב בניידת. באותה תקופה לא ניתן היה לבדוק במחשב בתחנה בגלל תקלה. לא רשמה זאת בדו"ח הפעולה ובמזכרים (עמ' 15 ש' 1-29).

(1-30).

לא זוכרת את הקסדה - אם פתוחה או סגורה, לא ציינה זאת בדו"ח.

לסייר ביטחון יומן אירועים, בו הוא צריך לרשום כי זה קשור לעירייה, ולא אליה.

ראתה את אלכס רושם ביומן אירועים - אבל לא זוכרת אם רשם ביום האירוע. לא מצלמת את יומן האירועים לאחר אירוע. אם היה אירוע חריג- היא הייתה מציינת בדו"חות שלה, כמו מעבר באור אדום וכו'.

אם מעבר באור אדום לא מצוין בדוחות שלה - זה או נשכח או לא קרה.

לא זוכרת מה לבש רוכב האופנוע (עמ' 16 ש' 1-32).

הוא החליף בגדים בין האירוע להגעתו למשרד מודיעין, אך לא ציינה מה לבש (עמ' 17 ש' 1-6).

בחקירה חוזרת העידה כי לא זוכרת את השיחה עם אסתר אנג'ל לגבי הלבוש, היא זוכרת מה הוא לבש- חולצה עם כתוביות בצבעים ורוד עם צהוב וג'ינס, פשוט לא כתבה זאת (שם, ש' 8-11).

(3) ע"ת/3- ערן יהודה - חוקר בתחנת כ"ס בזמן הרלוונטי.

הוא ערך את **ת/1-3**.

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 1 העיד כי חקר את הנאשמים, ולכן ידע שהם אחים. במסדרון ישב נאשם 2 עם עוד מישהו. לא זוכר, הכל לפי המזכר.

לשאלה האם זוכר כי שאל את נאשם 2 שישב על ספסל אם הוא מכיר את נאשם 1, וכי את נאשם 1 שאל אם מכיר את מי שבמסדרון כשהיו עוד אנשים במסדרון - ענה שיתכן והיו עוד שוטרים במסדרון, לא זוכר אם ישבו אנשים נוספים בצד (עמ' 20 ש' 3-23). עבר הרבה זמן וקשה לזכור.

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 העיד כי לא הזמין עד אליבי בשם ניר קובזמן שמסר נאשם 2 בחקירתו כי הוא היה חוקר תורן בשעות הלילה, ולמחרת התיק עבר לטיפולו של חוקר אחר ע"י הרמ"ח (עמ' 20 ש' 25-32).

החוקר האחראי בתיק היה בני נחמן.

לא ערך עימות בין הנאשם לבין דודו אלבז, לא הוציא דיווח מהמרד"מ לגבי האירוע, לא שלח שוטר בליל האירוע ל"יננות ביתן" לתפוס את סרטי מצלמות האבטחה של החנות, לא ביקש את יומן האירועים של הסייר חייט, אבל יוכל לומר שהסיירים מביאים להם את דו"חות הפעולה. הוא תמיד מבקש.

לא ידוע לו שבניידת השיטור המשולב יש גם יומן אירועים של פקח העיירה. לא ידע שהסייר ערך מזכר רק ביום

29.9.09, והוא לא ביקש דו"חות פעולה (עמ' 21 ש' 1-24).

בחקירה חוזרת העיד כי לא זוכר את המועד ושעת האירוע (שם, ש' 28-31).

בחקירתו את הנאשם במשטרה מסר כי ביום האירוע היה אצל בחור בשם ניר משעה 16:00-18:00 (עמ' 22 ש' 1-4).

(4) ע"ת/4-גב' קלרה לוי מימון - קופאית ראשית ב"ינות ביתן".

עזבה לפני שנתיים, וחזרה עכשיו. האירוע היה לפני כשנתיים וחצי, זמן רב לפני שעזבה.

זוכרת שזה היה בערב, טיילה בקו הקופות לראות מה קורה עם הקופאיות, אם יש לקוחות, ולא היה עומס מידי.

יש 20 קופאיות, החנות לא הייתה מלאה, והגיעה לפס הקופות כשראתה את הנאשם עומד עם שתי שקיות סימילאק - כמות גדולה, והכמות קצת עוררה את חשדה. הוא גם כל הזמן הסתכל לצדדים לראות אם מסתכלים עליו.

לאחר מכן הוא הלך לכיוון הקופה ראשית, ראה שלא מסתכלים עליו, יצא לכיוון היציאה, והיא צעקה לבחור בשם ויקטור. העובד מחלקת הירקות שבדיוק נכנס, שיעצור אותו.

הוא עצר אותו, וכשבדקה את הקבלה שהגישה - ראתה שהיא לא תואמת את המוצרים (עמ' 26 ש' 3-33). זוכרת שבקבלה היה סכום קטן.

הוא היה במרחק של 3-4 מטרים מהקופה הראשית, נתפס בכניסה הראשונה, ולא ביציאה ממש.

היא שמרה את הקבלה והביאה למנהל יחד עם המוצרים.

חושבת שבשקיות של הנאשם היה רק סימילאק אולי עוד שני דברים, בקבלה לא היה כלל סימילאק- היא הייתה מאותו יום ומאותה שעה כמעט.

את הקבלה נתנה לבחורה שגבתה ממנה הודעה (עמ' 27 ש' 1-25).

לאחר מכן היה ויכוח בכניסה, נכנס נאשם 2 עם קסדה ואמר שהוא אחיו ומה רוצים ממנו. הגיע סגן המנהל אנטולי, ותוך כדי כך התקשרו למנהל דוד שהגיע, והם עלו למשרדים למעלה.

נאשם 1 לא הותקף ע"י אחד העובדים, לא היה מי שיתקיף אותו.

אין לה היכרות מוקדמת עם הנאשמים, היא באה מאשקלון לעבוד במקום (עמ' 28 ש' 16-31).

היא לא יכולה לזהות אותם. זוכרת שהבחור השני נכנס עם הקסדה היה גבוה יותר מהראשון, אך לא זוכרת תווי פנים.

כשהבחור השני נכנס - הוא היה עם פנים חשופות. בהתחלה היה עם קסדה, אבל יצא וחזר עוד פעם בלי קסדה.

לא יודעת אם האירוע נגמר כי הם עלו למעלה. יודעת שמטרה באה לעצור אותם.

ויקטור תפס את הבחור הראשון, אחר כך נכנס הבחור השני היה עם קסדה ואמר שהוא אחיו. היה ויכוח בכניסה, הגיעו המנהל וסגן המנהל, והלכו לכיוון המשרד ביחד.

לא מפחדת לומר אם היא מזהה אותם (עמ' 29 ש' 1-19).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 1 העידה כי חוץ מהסימילאק- היו בשקית של הנאשם 1 עוד שני מוצרים- חבילה של 50 בלונים ואת המוצר השני לא זוכרת.

לגבי אם מסרה הודעה במטרה רק לאחר שבוע- ענתה כי מסרה מתי שביקשו ממנה (עמ' 29 ש' 21-33). זוכרת שלא הוזמנה למטרה באותו יום או למחרת, אבל לא זוכרת מתי.

לא היו לה את המוצרים איתה בעת ההודעה, חושבת שהמוצרים נלקחו באותו יום למטרה ע"י דודו המנהל, שהצטרף לניידת ולנאשמים.

ראתה שבשקית של הנאשם 1 היה סימילאק שלא הופיע בקבלה, ומבחינתה זו בעיה.

ויקטור לא תפס את הנאשם אלא עצר אותו וביקש שיראה לו קבלה. הנאשם הראה לה את הקבלה.

אם דוד המנהל מוסר במטרה שנאשם 1 ניגש עם השקיות לקופה ראשית ומלמל משהו למי שעמד שם, ענתה כי דודו לא היה באירוע, לכן לא יכול לומר זאת. הנאשם 1 פנה בפס הקופות, היא הייתה מאחוריו, והוא כמעט לא עצר בקופה הראשית (עמ' 30 ש' 1-32).

כשהגיע לכניסה- ביקשה מויקטור שיעצור אותו, והוא הושיט קבלה -שלא תאמה למוצרים.

נאשם 1 רק עבר דרך הקופה הראשית בדרך ליציאה, הוא עמד שם וכל הזמן הסתכל אם רואים אותו כי החנות לא הייתה מלאה. זה ארך כ-5-10 דקות, ממש בזריזות, לא יודעת אם דקות או שניות.

היום עשו תוספת לחנות ויש שתי כניסות לפני כן, ובעת האירוע הייתה כניסה אחת. התוספת לא הייתה בעת האירוע, ולא יכולה להגיד במדויק.

בכניסה לחנות יש דלתות, רווח מבצעים, ואז עוד כניסה- לא זוכרת להגיד אם זה היה בכניסה ליד קופה ראשית ולא בכניסה השנייה (עמ' 31 ש' 1-32). מסכימה כי התוספת היא עוד 2-3 מטרים מהחנות, ובנו עוד פתח שיש בו שומר.

האירוע היה בכניסה הראשונה ליד הקופה הראשית.

בסוף כל קו הקופות יש קופה ראשית גדולה וארוכה אפילו מעבר לקו הקופות.

היום משלמים גם בקופה ראשית בגלל שהביאו סיגריות, אבל בעת האירוע לא שילמו בקופה ראשית. יש בעמדה של קופה ראשית טלפון, לא זוכרת מי הייתה איתה קופאית ראשית בתקופת האירוע, אך הייתה עוד מישהי.

לפי דעתה הנאשם לא שאל את האישה בעמדה בקופה ראשית כלום. היא לא שאלה אותה על כך.

בטוחה במאה אחוז שויקטור לא אחז בו פיזית. הנאשם לא התנגד, הוא הראה את הקבלה (עמ' 32 ש' 1-33). היא נתנה את הקבלה למנהל שהחזיר לה אותה לאחר שהם הלכו והיא עלתה למשרד למעלה.

היא לא סימנה אותה בשום צורה. היא לא זכרה בוודאות את המוצרים שהופיעו בה, זו הייתה הקבלה שדוד נתן לה.

לא זוכרת מה ויקטור אמר לנאשם 1.

לשאלה למה לא אמרה בהודעתה במשטרה אילו עוד שני מוצרים היו, ענתה כי אולי לא שאלו אותה (עמ' 33 ש' 1-24).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 העידה כי לא ביקשו במשטרה לערוך מסדר זיהוי, וגם לא לציין את הבגדים שלבש כל אחד מהאנשים בחנות.

מאשרת שב"ינות ביתן" יש מצלמות אבטחה מסודרות (עמ' 33 ש' 27-33).

היא לא שמעה אף אחד מהנאשמים מאיים על דודו המנהל. היו צעקות ביניהם לגבי נאשם 1 לגבי הקבלה, ואז הגיע סגן מנהל החנות אנטולי.

הנאשמים עלו לבד ביחד עם אנטולי ודוד, היא לא עלתה איתם.

הנאשם צעק מה רוצים ממנו, ומה עשה (עמ' 34 ש' 1-32).

לא זוכרת מה היה ההסבר שלו לסימילאק בשקית, כי לא הספיקה לנהל איתו שיחה, והגיעו אנטולי ודוד.

היא ביקשה ממנו את הקבלה בכניסה הראשית. לא חייבים לעבור דרך הקופה הראשית החוצה, היציאות דרך הקופות. המרחק מהקופה הראשית ליציאה לא רחוק.

כשראתה אותו - הייתה ליד הקופה הראשונה הכי קרובה לקופה הראשית. מאשרת שמזהה את המקום **בנ/2**.

לא זוכרת את מה שאומר דוד בגרסתו לפיה במשרד למעלה היו גם הקופאית הראשית וויקטור.

בכל משמרת יש לפחות שתי קופאיות ראשיות.

בתעודת הזהות קרויה קלרה, אבל ביום יום שמה קרן (עמ' 35 ש' 1-24).

בחקירה חוזרת סימנה את המקום בו עמד הנאשם **1 בנ/2**.

מאשרת כי בתמונה **נ/3** רואים את התוספת שיש היום בחנות אך לא זוכרת אם הייתה קיימת באירוע (עמ' 35 ש' 26-33). מי שעובר את הדלת נכנס לתוספת (עמ' 36 ש' 1-4).

(5) ע"ת/5-פקד בסאם נבואי- במועד האירוע היה בלש בתחנת כ"ס. בעקבות האירוע התבקש להגיע ביחד עם בלש ושני מתנדבי ימ"ר לכתובת להביא חשוד- בני חסידוב.

הקצין ניסן בן ארויה התקשר, ושלח אותם לכתובת (עמ' 36 ש' 17-30). הגיעו לכתובת ביציאת אירופה 4 כ"ס, כשבלש יותר ותיק שהיה איתו כבר עשה חיפוש קודם לכן במקום. כשהגיעו ראו את נאשם 2 יוצא מהבית עם שקית זבל.

הם שאלו לאן הוא הולך והוא אמר שזורק אשפה. הודיעו לו שהוא מעוכב, ובניידת אמרו לו את סיבת העיכוב- בריחה והכשלת שוטר במילוי תפקידו (ת/5).

לאחר מכן נסעו לתחנה, לא הייתה לו תעודת זהות, ואמר שלא זוכר את המספר זהות.

עשו לו בדיקת מורפוטאצ' במשרד החקירות ויצא מספר תעודת הזהות.

בדרך חזרה למשרד החקירות ישב אדם עם חולצה שעליה כתוב "ינות ביתן" ונאשם 2 הסתכל עליו ועשה לו סימון הנהון לחיוב עם הראש, והוא אמר לו "חכה, חכה, אני אראה לך מה זה".

לא שאל אותו מי הוא הבחור עליו מאיים, אבל אמר לראש הצוות- אמיר נעים. לא יודע אם ראש הצוות בדק את העניין.

היה לו חשוב להמשיך באותו רגע עם נאשם 2 למשרד כדי שלא יהיו תיאומי גרסאות עם אנשים חיצוניים (עמ' 37 ש' 1-26).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 העיד כי הגיעו לבית ברחוב יציאת אירופה 4 ביום 24.9.09 בשעה 20:30 לפי הרשום בדו"ח (עמ' 37 ש' 30-33).

לא רשם מה נאשם 2 לבש בעת העיכוב. לא זוכר שערכו חיפוש בבית או בחצר לראות אם יש אופנוע או קטנוע, אבל מהיכרותו הקודמת לפני האירוע ידע שיש לנאשם 2 קטנוע בצבע שחור.

הלך לעכב אותו אך לא קיבל מידע על אירוע הגניבה עצמו.

לא יודע אם השוטר אמיר נעים שהיה איתו כתב דו"ח פעולה.

כשחזר עם נאשם 2 מבדיקת המורפוטאצ' היה לבד, בלי שוטר נוסף. נאשם 2 לא היה כבול אליו (עמ' 38 ש' 1-22).

(6) ע"ת/6-רס"ב יוסף קטש- ערך את מזכרים ת/6-7, וגבה את הודעת נאשם 2 ת/8.

לא זוכר את נסיבות גביית הודעתו של נאשם 2 מיום 27.9.09.

הוא מסר הודעתו מרצונו החופשי (עמ' 38 ש' 26-33). לא יודע למה הוא סרב לחתום על ההודעה. הוא סרב לאורך כל החתימות. הוא מכיר אותו מחקירות קודמות והוא לא חותם. לא שאל אותו למה לא חותם.

כשגבה את הודעתו השנייה זה היה על סמך הודעתו הראשונה (עמ' 39 ש' 1-15).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 העיד כי לא זוכר מי האחראי על החקירה. חושב שהתקשר לויקטור כדי שיבוא לתת עדות.

בהודעה **ת/8** ציין בפני נאשם 2 את השם "נר קובזמן", אך לא זוכר אם עשו פעולות חקירה לזמן את נר קובזמן בזמן שהנאשמים היו עצורים. לאחר עיון בתיק החקירה מוסר שאין פעולה כזו (עמ' 39 ש' 19-33).

לא יודע למה לא נערך עימות בין הנאשמים לדוד אלבז, וכן לא יודע מדוע לא נערך מסדר זיהוי. לא זוכר את התיק (עמ' 40 ש' 1-9).

(7) ע"ת/7-רס"מ שניר לוי- בזמן האירוע היה רס"ל בסיור תחנת כפר סבא. זוכר את האירוע מיום 24.9.09. לפי מה שהבין היה אירוע גניבה באזור רעננה, והשוטרת ניקול עיכבה בחור.

ניקול דיווחה בקשר על העיכוב והייתה בדרך לתחנה ובמהלך הנסיעה עם המעוכב היה בחור על אופנוע, והוא רשם מה ששמע בקשר- במזכר.

היא שידרה את מספר רישוי האופנוע ברמזורים לפני תחנת המשטרה (עמ' 40 ש' 12-32).

הוא הגיע במהירות לצומת והבחין בניידת של ניקול, היה מאחוריה, והבחין בקטנוע צמוד לניידת שלה.

לאחר ריענון זיכרון מהמזכר- הוא יצא אל הבחור על הקטנוע בריצה על מנת לתפוס אותו או להבריש אותו משם כי הדיווח היה שהוא רוצה לחלץ משהו שהמשטרה עיכבה.

הבחור נסע על הקטנוע במהירות בצומת, חתך בצומת ימינה לכיוון הוד השרון, עבר ברמזור אדום וגם קילל אותו **"שם עליך זין"**. הוא היה עם קסדה כתומה וחולצה שחורה.

מספר הקטנוע היה זה שדווח בקשר. הוא לא זוכר אם ניקול דיווחה את המספר בקשר או שהוא הגיע למקום ורשם את המספר.

ראה את הקטנוע ליד הניידת ויצא אליו, ראה שיש לו גם זיפי זקן.

לא זוכר אם ראה שעשה משהו ביחס לניידת, רק זוכר שעמד בקרבת הניידת.

הוא עצמו היה במדים. לשאלה למה לא רדף אחרי הקטנוע, ענה כי אולי היו פקקים, לא יסתכן במרדף אחרי קטנוע שעובר באור אדום ויסכן אנשים (עמ' 41 ש' 1-32).

אם בדיעבד היה נופל לידי- היה נעצר. הוא קילל אותו וברח, ועבר באור אדום (עמ' 42 ש' 1-6).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 2 העיד כי ציין במזכר שהקטנוע ליד ניידת כחול- לבן כלומר ניידת משטרה. ניקול עבדה ניידת משולבת- רכב שנראה כמו של משטרת ישראל יש לו אורות כחולים צבע בד"כ כחול- לבן עם כיתוב "שיטור עירוני" או "שיטור קהילתי", יש לה שתי מנורות-כחולה וכתומה ומשולבת. זו ניידת רגילה.

אם היה רואה אירוע חריג- היה רושם במזכר. לא יודע אם היה רושם דלת פתוחה של ניידת.

לא זוכר אם הקסדה פתוחה או סגורה, זוכר שניתן לראות זיפי זקן מבעדה. לא יכול לזהות את הנאשמים מהאירוע הזה, אך הוא מכיר אותם (עמ' 42 ש' 10-33).

ראש המשמרת שלהם יכול לנתב את הדיווחים בקשר, בגל המוקלט אפשר לבדוק.

הוא ירד במהירות בצומת, כי הוא רצה לקפוץ על רוכב האופנוע במנוסה.

בחקירה חוזרת העיד כי יודע מה התרחש לני שהגיע למקום לפי מה שניקול דיווחה בקשר- שהיא עיכבה בחור אחד, ובמהלך הנסיעה הבחור מנסה לפתוח את הדלת. שמע שיש משהו עם קטנוע שמנסה לפתוח את הדלת בשביל המעוכב שיברח, והיא נעלה נעילה.

היא עבדה בניידת משולבת והייתה לידו (עמ' 43 ש' 1-30).

(8) ע"ת/8- דוד אלבז בשנת 2009 עבד כמנהל סניף ברשת "ינות ביתן" ברעננה.

האירוע היה בשעות הערב המוקדמות, אחד העובדים בשם ויקטור בא ואמר לו שמישהו גנב מהמדפים, ויצא בלי לשלם ותפסו אותו עם שרשור שלא תואם למצרכים שנלקחו.

הוא ניגש למקום, וראה עובד מחזיק את החשוד ואמר לו "הנה זה הוא". הוא הראה לו קבלה מקומטת שלא התאימה לפרטים בשקית. בשקית היו כמה סוגי מטרנות (עמ' 45 ש' 12-24).

הקבלה- זה שרשור (ת/14). יש את המחיר הנקוב של המוצרים שעוברים בקופה וזה לא מה שהיה אצל החשוד.

הוא היה מול נאשם 1 בלבד, הם עלו למשרד, והוא אמר לו שישלם לו את המוצרים ויסגרו עניין. נאשם 1 סירב ותוך כדי עלה נאשם 2 למשרד (זיהה אותם בבימ"ש כאשר אין אנשים נוספים באולם).

נאשם 2 הגיע ואמר כי הוא אחיו, התחילו לנהל דין ודברים ברוח טובה, ואחד מהם אמר לו שיביא את המטרה, הם יעצרו ל-20 דקות וישוחררו.

הוא אמר להם שרוצה להזמין מטרה, והנאשמים הסכימו. בשלב שהבינו שהזמין מטרה- נאשם 2 אמר לו שמכיר את בן דודו, את המשפחה שלו ואת בנו.

הוא אמר לנאשם 2 שאם זו נימה של איום- שלא יתעסק עם בנו, כי הוא קצין במגלן.

כשהזכיר את בנו- הרגיש שהיה בזה נימה של איום. לא רצה שבנו יסתבך בגלל שטויות (עמ' 46 ש' 1-32). בהתחלה זה היה לנצל את ההכרות עם משפחתו, ולאחר מכן הוא הרגיש שזה היה בנימה של איום.

המטרה הגיעה והחליטה לעצור את נאשם 1 ולהעלות אותו לניידת. הנאשם השני ביקש להתלוות אליהם ברכב דו גלגלי כי לא היה מקום בניידת, המטרה ביקשה שהוא (העד) ישב מקדימה, ומאחורה ישבו השוטרת עם נאשם 1.

בחנות עוד לא גבו ממנו עדות. נאשם 1 אמר לו שהוא שילם. כשאמר לו שהחשבונית לא שלו אמר נאשם 1 שהוא לא

רוצה את הפריטים. הוא אמר לנאשם 1 שקודם ישלם על הפריטים ואחר כך אם ירצה להזדכות- יזדכה. הנאשם 1 לא הסכים לעבור קופה.

כשעלו לניידת- נאשם 2 נסע בקטנוע, ובצומת רעננה דרום עמדו ברמזור אדום. בחור על הקטנוע הגיע לצד הדלת, פתח את הדלת, ואמר לנאשם 1 "תצא, תברח". לא זוכר אם נאשם 1 היה אזוק או לא.

החלון שלו (של העד) היה פתוח. לנאשם 1 לא הייתה שום נכונות לצאת מהאוטו, הוא לא התכוון לצאת.

הם עמדו ברמזור אדום, והבחור עם הקטנוע עשה סללום סביב הניידת, הם החליטו שעושים מרדף, התחילו צופרים וניידות במרדף, ולא יודע איך זה הסתיים.

בתחנת משטרה המתין לתת עדות. אחרי שעה הגיעו שוטרים לא במדים אבל עם אקדחים, ושלושה לקחו את נאשם 2 בפרוזדור. נאשם 2 נעמד ליד השוטרים ואמר לו לידם "אל תדאג יהיה בסדר איתך".

בא אחד השוטרים וביקש ממנו להגיש נגדו תלונה, ולפרט זאת בעדות.

הוא רצה להביא את המצלמות בחנות- אבל הייתה תקלה בתהליך העלאת הסרטונים על דיסק, והוא לא בקיא בזה. המשטרה לא הציעה לעזור בכך. כשהתקשרו אחרי כמה ימים לשאול אם יש את הדיסק- אמר שלא.

בהודעתו הוא אבחן בין שני הנאשמים בכך שנאשם 2 לבש מכנסיים קצרים, וכשבא אחר כך לתחנה - לבש מכנסיים ארוכים (עמ' 47 ש' 1-32).

נאשם 2 היה על האופנוע עם קסדה, ביד או בראש, ולאחר ריענון זיכרון מוסיף שאחד הנאשמים היה רזה ואחד שמנמן. בהודעה מסר שנאשם 2 בריא יותר וגבוה יותר מהשני.

הוא אישית לא ראה איש מהעובדים מכה את נאשם 1, ולדעתו לא היה דבר כזה (עמ' 48 ש' 1-11).

בנ/2-3 רואים את קו הקופות ואת היציאה ליד הקופה הראשית.

יש יציאה מהחנות עם שטח מקורה חיצוני, מפרץ לפני הנעילה של החנות, שהיה קיים בעת האירוע (עמ' 49 ש' 3-8).

בחקירה נגדית לב"כ נאשם 1 העיד כי לא ראה את האירוע בחנות לפני שויקטור קרא לו. כשירד מהמשרד -השקיות היו בידיו של נאשם 1, ולא בידיו של העובד.

הוא בדק בעצמו מה היה בשקיות. במשרד היו איתו קרן (קלרה), אנטולי, וויקטור.

באירוע למטה זוכר היטב את ויקטור וקרן אבל אנטולי לא בטוח.

השקיות היו בידיים של נאשם 1, ואז הועברו לידיה של קרן ואליו. הוא ביקש ממנה שתעריך בקופה מה סכום המוצרים (עמ' 49 ש' 10-32).

הקופאית שעשתה את החשבון בקופה היא ילנה. המחיר הנקוב ב**ת/14** זה המחיר לצרכן, ספרה 14 קופסאות. לא זכור

לו שחזר ממטרונות היו בלונים או מוצרים אחרים. כמעט בטוח שלא היו מוצרים אחרים.

את הקופסאות ספרו בקופה, יש להם נוהל גניבות ברור-אם לקוח משלם את התכולה של המוצרים אז הוא הולך, ולא עושים שום דבר, אם הוא מתעקש-מזמינים משטרה.

השומר עומד ביציאה של התוספת, ולא ביציאה של החלק הבנוי של החנות (נ/3). ברגע שנאשם 1 עבר את קו הקופות- מבחינתם בוצעה גניבה אם לא ישלם, במיוחד אם פונה ליציאה.

יכול להיות שאדם לא שילם לפני השומר ואחרי הקופות, או שקופאית לא העבירה את המוצר, אבל הם בודקים את תגובת הקונה ושפת גוף (עמ' 50 ש' 1-31).

בין הקופה הראשית לדלת היציאה יש רווח כמטר וחצי, בו צריכים להיכנס ולהדפיס כרטיס.

יכול להיות שהדלפק עצמו לא נגמר בקו הקופות אלא ארוך יותר.

אם מסר 3 הודעות במשטרה ולא אמר באף מקום שהנאשם 1 טען ששילם, ענה כי נאשם 1 לא טען ששילם אלא הציג קבלה מקומטת, וזה לא אומר ששילם.

הם הגיעו למסקנה כשאמר שהוא לא רוצה את הפריטים, ישאיר אותם וילך- ולזה לא הסכים (העד).

היה כיסוי מצלמות למקום ההתרחשות, יש 3 מצלמות שמחוברות לקו הקופות. היה אפשר להזמין שוטר שיראה את הסרטונים, גם בלי להעתיק לדיסק, והוא גם אמר את זה.

השוטר בני נחמן התקשר אליו כעבור שבוע והוא אמר לו לא יכול להנפיק דיסק כזה. הוא לא אמר לשוטר שיכול לבוא ולראות, כי הוא לא עו"ד ולא תובע.

הסרטונים נשמרים עד 90 ימים.

נאשם 1 לא עשה ניסיון לצאת מהאוטו. הוא (העד) יצא קצת מהאוטו לסגור את הדלת ונכנס חזרה לניידת. שמע את נאשם 1 אומר לנאשם 2 "עזוב אותך" כלומר התנער מזה. ראה שהשוטרת שישבה איתו מאחורה החזיקה לו את היד. לא ראה פעילות פיזית יוצאת דופן (עמ' 51 ש' 1-32).

הוא ראה את כל האירוע במצלמות בחנות. הוא לא מסר על כך עדות פורמלית במשטרה כי השוטר אמר לו רק אם יש דיסק.

באירוע שראה במצלמות לא היה מגע פיזי בין נאשם 1 לעובד, הוא ראה אותו עוזב את הקופות, יוצא לסככה, ואת העובד ויקטור רץ- ושם כבר לא היה כיסוי מצלמה.

שבועיים לפני האירוע גם היה להם גנבים של אוכל לתינוקות שזוהו ע"י ויקטור שהצליחו לברוח.

המפגש עם נאשם היה ליד הדלתות של המבנה המרכזי, וכשהוא הגיע- זה היה בסככה.

בסרט ראה שנאשם 1 נכנס לסככה וישר נתפס (עמ' 52 ש' 1-14).

בחקירה חוזרת לב"כ נאשם 2 ציין כי לא יודע אם פיזית היה מקום לעוד אדם בניידת מאחורה. הוא לא נכנס לשיקולים מבצעיים של המשטרה, בנהיגת ביטחון אסור שיהיה יותר מאחד אחורה ברכב מאבטח (עמ' 52 ש' 16-31).

הרכב היה כחול לבן, היה שוטר במדים כחולים עם הסמלים- מבחינתו זה משטרה. הוא התקשר למשטרה. לא יודע אם אחד מהם לא היה שוטר.

מאשר כי בהודעתו במשטרה מיום **30.9.09** אמר כי בהתחלה נאשם 1 לא דיבר באיום, וחשב שבגלל הכרות עם המשפחה הוא יוותר לו. קו פרשת המים היה כשהזכיר את שמו של בנו במפורש.

השוטר ביקש בתחנת משטרה שיגיש תלונה על האיום באותו רגע, ולכן כתב זאת בעדות שלו.

הוא סיפר הכל על האיום וענה לשאלות השוטר, אין מצב שלא מופיע תלונה על האיום בהודעתו מיום **24.9.09** שעתיים לאחר מכן.

אם גם לא סיפר על הצמדות האופנוע לניידת, ענה כי סיפר את כל האירוע מהתחלה ועד הסוף, מרגע שקראו לו העובדים ועד שיצא מתחנת המשטרה (עמ' 53 ש' 1-32).

לשאלה למה **בנ/4** כנשאל אם יש לו מה להוסיף או לתקן, לא סיפר שהיו עוד דברים שאמר והשוטר לא רשם, ענה כי לא בקיא במה רשמו וסדר העדויות.

לפני עדותו בבימ"ש קרא את ההודעות שלו עם התובע. הוא חתם עליהן (עמ' 54 ש' 25-32).

עד היום אי אפשר להוריד את הצילומים מהמצלמות לדיסק. אין מצלמת אבטחה במשרד.

מאשר כי אמר במשטרה שלמשרד הצטרף בחור נוסף שאמר שהוא אחיו של נאשם 1. יכול להיות שלא ציין כי היו דין דברים עם נאשם 1, ושיש נימה של איום.

לשאלה מדוע ויקטור שתפס את הנאשם לא מסר הודעה במשטרה, ענה כי הוא אמר שהוא לא רוצה להתעסק עם המשטרה חד שמעית, והוא (העד) אמר זאת לאחד השוטרים.

לשוטרת אתי אנגל אמר שויקטור עובד בירקות, מסרב למסור עדות, ולטענתו לא ראה דבר, ויקטור אמר את זה בשביל לברוח "לא ראיתי".

ויקטור אמר לו שאם יכניס אותו לעניין יגיד שלא ראה כלום, ושהוא לא מוכן למסור עדות.

לא זוכר אם אמר לשוטרת אנגל לבדוק את עניין המצלמות, ציין שלא יכול להוריד אותם לדיסק (עמ' 55 ש' 1-32).

הוא מבחינתו היה מוותר על כל העניין. הוא לא רוצה להכתים את שמם של הנאשמים בשביל 600 ₪. הוא ביצע נהלים והוראות של החברה, ולא על בסיס אישי.

לא זוכר את צבע הקסדה או האופנוע. לא זוכר אם הניידת נסעה רוורס ברמזור. נאשם 2 נסע סביב הניידת- בחזית, ואז קראו לתגבורת והחל מרדף.

אם יש עדה שהעידה שלא שמעה אף אחד מאיים, ענה כי יכול להיות שהגיעה לפני או אחרי.

במשרד היה גם ויקטור ואנטולי, בסיטואציות כאלה מעדיף שיהיו כמה שיותר עדים. הם היו נוכחים בזמן הבירור במשרד.

יכול להיות שגם אנטולי לא מסר עדות על איום או נימה של איום (עמ' 56 ש' 1-30).

רק אחרי שהנאשם איים עליו- התברר לו שהוא גר ליד בני משפחתו.

אם אמר בהודעתו במשטרה **ת/15** רק שלושה ימים לאחר 24.9, כי איים עליו, ענה כי לא היו דברים מעולם. אמנם קרא את **ת/15** לפני עדותו, אך לא שם לב לתאריכים.

לגבי חילופי דברים בין הנאשמים בניידת- שמע את נאשם 2 אומר לנאשם 1 שיצא והוא ענה לו שיעזוב.

לשאלה כיצד מסביר את הסתירה עם הודעתו במשטרה **ת/15** ש' 20 לפיה לא שמע מה אמר לו, ענה כי התכוון שלא שמע מה נאשם 1 אמר לו. הוא מלמל משהו כמו "עזוב, עזוב".

לא זוכר לו שנאשם 2 אמר דבר נוסף. לא שמע שאמר "**שם עליך זין**". בצומת רעננה ברמזור האדום לא שמע.

לאחר ריענון זיכרון מעיד כי נאשם 2 עשה תנועת "אצבע משולשת".

בצומת אחת עמדו באדום והאופנוע השיג אותם. האוירה התחממה בצומת השני אחרי צומת רעננה מול התחנה.

בתוך התחנה אמר לו נאשם 2 "אל תדאג יהיה בסדר" (עמ' 57 ש' 1-32).

5. כן הוגשו:

הודעתו של נאשם 1 במשטרה מיום 24.9.09 שעה 22:50 (ת/1)

רוצה לדבר עם עורך דינו אבישי שפיגל, משוחח עמו בטלפון.

השוטרת שאלה אותו מה מספר תעודות הזהות שלו והוא לא זוכר. לא ניסה לברוח, אחרת היה בורח. לא גנב ולא עשה שום דבר, יצא ליד הקופה כי רצה לשאול שאלה, ופתאום מישוהו התנפל עליו ותקף אותו, ורוצה להגיש נגדו תלונה. הוא גם קרע לו את החולצה (הערת חוקר: חולצתו אינה קרועה יש תפר פתוח באורך של ס"מ).

הוא גם הפיל אותו וקיבל מכה ברגל ויש לו כאבים (הערת חוקר: אין סימן במקום בו נפגע, טען כי זה בשוק רגל שמאל). זו עוגמת נפש.

היום היה בחנות "ייונות ביתן" ברעננה בשעה 18:00 בערך. לבש מה שלובש עכשיו- חולצה קצרה שחורה, מכנס דגמ"ח שלושת רבעי ירוק זית, נעלי התעמלות שחורות וגרביים לבנות. על פניו זקן צרפתי. לא היה איתו אף אחד בחנות.

לשאלה מה תגובתו לכך שהגיע אדם נוסף שטען שהוא אחיו, ענה כי לא מכיר אף אחד. היה לבד בחנות. אף אחד לא המתין לו בחוץ.

כשנתפס- נלקח למשרד בחנות. לשאלה מיהו האדם שהצטרף וטען שהוא אחיו, ענה שהוא לא רוצה לדבר. מכאן ואילך מסרב לדבר ועונה רק "עוגמת נפש" לשאלות החוקר.

זה מה שנגרם לו, בא לשאול שאלה, והתנפלו עליו. הוא ישב כמה ימים במעצר ויתיעץ עם עו"ד כשיצא. שומר על זכות השתיקה ויש עדה שאמרה שמוכנה לבוא להעיד. הוא לא יודע מי היא כי לא נתנו לו לדבר איתה, והיה גם גבר. הוא גם ביקש את הפרטים של העובד שתקף אותו. הוא הכה אותו ואמר לו "בוא נסגור את זה, אני רוצה פיצויים".

לא הייתה לו קבלה ביד. אין לו שום אמצעי תשלום עליו. לשאלה כיצד התכוון לשלם, ענה כי מי אמר שרצה לקנות, אולי רק רצה לשאול שאלה.

לשאלה כיצד מסביר כי היו לו מוצרים בשקית, ענה כי היו 4-5 מטרונות סימילאק ושני סמרטוטים, ובא לקופה ראשית לשאול משהו שלא מובן לו.

לשאלה למה לקח מוצרים בשקית אם אין לו אמצעי תשלום, ענה כי שכח את הכסף, ולא הספיק להתקשר למישהו שיביא לו כסף. אין לו שיחות בפלאפון ורצה להרים טלפון מהקופה הראשית.

לשאלה האם יכול להראות במכשיר הטלפון שלו אם יש לו שיחות יוצאות, ענה כי זה מכשיר טוקמן ואין לו עכשיו שיחות יוצאות (הערת החוקר: לוחץ על מקש שיחה ויש שיחות יוצאות. מבקש מהנאשם להתקשר למשרדו והודעה אומרת "יש לך שלושה שקלים לשיחה, רכוש כרטיס טוקמן").

מכחיש שכשישב בניידת התקרב אדם נוסף על קטנוע ופתח לו את הדלת לידה ישב.

מכאן ואילך עונה כי מה שיש לו להגיד כבר אמר.

הודעתו של נאשם 2 במשטרה מיום 25.9.09 שעה 00:28 (2/ת)

לא רוצה להיוועץ בעו"ד, אין לו מה לספר לו.

הוא לא היה במקום לא עשה כלום, יש לו אליבי- היה בבית עם אמו ואביו בסלון הבית (מסר שמות הוריו ומספרי טלפון ניידים).

שוטרים הגיעו לחצר האחורית, הם יצאו החוצה, שוטר שאל איפה האופנוע, והוא שאל על מה הוא מדבר. אמרו לו שמישהו נסע על אופנוע והוא אמר שלא יודע על מה מדובר- אכל ארוחת ערב ועכשיו יצא מהמקלחת.

לא היה היום ברעננה. בשעות הצהריים החל מהשעה 16:00 היה אצל ניר קובזמן (נתן מסר טלפון).

ניר היה אצלו עד שעה 18:00 לערך, ניר הלך, והוא נשאר בבית. כל אחר הצהריים היה בבית.

כשניר היה אצלו לבש מה שלובש עכשיו- ג'ינס כחול, חולצה קצרה שחורה עם הדפס מקדימה בצהוב, ורוד וסגול, ונעליים בצבע כחול- לבן.

יש לו זקן על פניו (הערת חוקר: זיפי זקן).

יש לו אופנוע, לא זוכר את מספר לוחית הרישוי. אין לעוד מישהו מבני משפחתו או מכריו רכב דו גלגלי. לא מכיר לוחית זיהוי 40-872-50. לרועי יש אופנוע על שמו, הוא לא אצלם, לא יכול לענות על שאלה איפה האופנוע כשהוא לא יודע על מה הסיפור. לא יכול לענות על דבר כזה.

לא יודע איפה האופנוע. רועי רכש את האופנוע לפני שנה- שנה וחצי.

לא יכול לענות מתי ראה את רועי רוכב בו בפעם האחרונה. לא יודע.

את האופנוע ראה בפעם האחרונה בראשון-שני. לא זוכר מי נהג עליו.

יש לו רישיון נהיגה על אופנוע לא רכב היום על רכב דו גלגלי. יש לו שתי קסדות שחורות.

לא היה היום בחנות "ינות ביתן" ברעננה, ולא פגש היום את אחיו רועי אחר הצהריים.

מכחיש כי נסע אחרי נידת וניסה לפתוח את הדלת. ישב בבית ונעצר על לא עוול בכפו. מכחיש את המיוחס לו.

לא נשוי אין ילדים קטנים למישהו מבני משפחתו.

הטלפון הנייד שלו נמצא אצל הבלשים בתחנה. לשאלה האם יכול להראות שיחות נכנסות ויוצאות בטלפון ענה שזה חודר לו לפרטיות- אז לא.

מכחיש שאמר לשוטר ש"שם עליו זין".

מכחיש שאיים על אדם בתחנה. מכחיש שסרב להזדהות ע"י שוטרים.

בעיקרון אין שימוש באופנוע של רועי בגלל שאין לו ביטוח או טסט אז לא נוסעים עליו. אמר שנסעו באופנוע ביום ראשון או שני, לא יודע מי נסע.

לשאלה כיצד מסביר שאמר כך, ענה כי אמר שלא ראה את האופנוע בחניה.

לשאלה האם ראה מישהו מבני משפחתו קודם בתחנה, ענה כי מה הוא אמר לו? הוא אמר לו מקודם שזה שהיה לא מכיר אותו אז גם הוא לא מכיר אותו. לשאלה כיצד מסביר כי כשיצא מהחדר אמר לו שזה אחיו, ענה כי זה מגוחך, שירשום מה שרוצה. אם טוען שזה אחיו אז כן, לא יודע.

מנוע מלענות על השאלה אם ראה את אחיו רועי בתחנה.

מזכר מיום 25.9.09 מאת רס"ל ערן יהודה (ת/3)

בזמן שיצא עם נאשם 1 מחדר חקירות לקצין תורן, אחיו ישב במסדרון. שאל את נאשם 1 אם הוא מכיר את האדם במסדרון והוא ציין שלא מכירו.

ניגש לנאשם 2 שישב במסדרון ושאלו אם מכיר את נאשם 1 והוא ציין שזה אחיו. כשהעביר את נאשם 1 לידי שוטרי הסיוור ונאשם 2 חלף על פניו אמר נאשם 1 לנאשם 2 "אל תדאג, הכל בסדר, לא היה כלום".

קבלה מקורית שנתפסה בידי נאשם 1 (ת/4)

דו"ח עיכוב נאשם 2 מיום 24.9.09 שעה 20:35 מאת בסאם נבואני (ת/5)

תגובתו של נאשם 2- "יצאתי לשפוך את הזבל".

זכ"ד איתור עדים מאת רס"מ יוסף קטש מיום 27.9.09 (ת/6)

המאבטח ויקטור נמצא באילת בנופש עם משפחתו ויגיע רק ביום שלישי לאזור. הקופאית קרן נמצאת באשקלון.

זכ"ד זימון עדים מאת רס"מ יוסף קטש מיום 29.9.09 (ת/7)

התקשר להורי הנאשמים וביקש מהאב שיגיע לעדות יחד איתם לצורך השלמה.

טען כי לא יגיע ולא הגיע.

הודעתו של נאשם 2 במשטרה מיום 27.9.09 שעה 11:52 (ת/8)

לא חייב לענות עד איזה שעה היה איתו החבר ניר קובזמן. פשוט לא רוצה לענות.

מכיר את דוד בפנים, היה לו עסק בשכונה שלהם בעבר. לא מכיר את שמות בני משפחתו. מכחיש כי איים עליו בכך שהזכיר את שמות בני משפחתו ואת בנו.

אין לו עם דוד סכסוך קודם. מכחיש שאיים עליו.

מזכר מיום 30.9.09 מאת רס"ב אסתר אנגל -לוי (ת/9)

בשיחה עם ניקול הוברר כי נאשם 2 לא החליף בגדים בתחנה אלא לדבריה בעת האירוע עם רוכב הקטנוע לבש מכנסיים קצרים בצבע שחור עם פסים לבנים וחולצת טריקו שחורה פשוטה. לאחר מכן כשהבילוש הביאו אותו הוא לבש ג'ינס כהה וחולצה שחורה מהודרת יותר עם כיתובים צבעוניים.

מזכר מיום 30.9.09 מאת רס"ב אסתר אנגל - לוי (10/ת)

התקשרה למתלון דוד והוא ישתדל להגיע למסור עדות נוספת. מסר כי יבדוק אם קרן נמצאת בעבודה ויביא גם אותה. לגבי ויקטור- הוא עובד בירקות ומסרב למסור עדות לטענתו לא ראה דבר. שאלה לגבי המצלמות, והוא מסר שיבדוק את העניינים.

התקשרה לבית הורי משפחת חסידוב -ללא מענה.

מזכר מיום 30.9.09 מאת רס"ב אסתר אנגל - לוי (11/ת)

התקשרה לניקול שמסרה כי בעת שהיא נסעה בניידת- רוכב קטנוע נצמד לרכב, החשוד בניידת ניסה לפתוח את החלון אך כיוון שנעלה נעילה לחלון ולדלת- לא הצליח. רוכב הקטנוע הבחין בזה ולכן ברמזור הוא פתח את הדלת מבחוץ, אך היא לא שמעה אותו מדבר או צועק דבר מה.

בשיחה עם אלכס מסר שלא שמע את רוכב הקטנוע צועק או מדבר.

מזכר מאת אתי אנגל מיום 30.9.09 אל רמ"ח (12/ת)

היום הגיעה הקופאית קלרה לוי ונתנה את הקבלה שנתפסה מנאשם 1

קבלה מקורית + צילום של נאשם 1 בחנות (14/ת)

מזכר מאת אתי אנגל מיום 30.9.09 אל רמ"ח (13/ת)

התקשרה לבית משפחת חסידוב ודיברה עם האימא זו מסרה כי לא יכולה להגיע עכשיו -בעלה אמור לחזור מהעבודה רק בשעה 16:00.

הודיעה לה להגיע יחד עם בעלה אליה או לחוקר תורן.

הודעתו של דודו אלבז במשטרה מיום 27.9.09 שעה 09:31 (15/ת)

לשאלה האם מישהו איים עליו בתחנת המשטרה, ענה כי הבחור שהיה עם האופנוע שהשוטרים תפסו איים עליו בתחנה ואמר לו, אל תדאג, הכול יהיה בסדר איתך".

בחנות לפני שהגיעו השוטרים אותו בחור איים עליו "אני מכיר את כל המשפחה שלך אל תדאג יהיה בסדר" ונקב בשמות של בני משפחתו ואמר לו "אני מכיר את הבן שלך שי". את כל זה אמר לו בנימה של איום כדי שיוותר לו ובגלל זה הזמין משטרה.

יש לו משפחה ברחוב יציאת אירופה בסמוך לביתם של הנאשמים. הוא עצמו גר בעבר שם והם גרים ליד, ועדיין יש לו משפחה בשכונה. בעבר היה לו שם מינימרקט.

הם תפסו גנב בחנות והבחור השני היה עם אופנוע בחוץ- זה שאיים עליו- וחיכה לו, וכשהבין שהבחור נתפס- הוא נכנס לחנות וטען שהוא אחיו, ואז התחילו האיומים.

למשטרה הגיע ביחד עם השוטרת בניידת המשטרה. הוא ישב מקדימה ושוטר נוסף נהג, השוטרת ישבה עם הבחור מאחורה ואז רוכב האופנוע נסע אחרי הניידת והוא מזהה אותו כבחור שאיים עליו קודם לכן.

הוא ראה אותו שם קסדה, לא זוכר צבע, ונסע אחרי הניידת לתחנת המשטרה. בצומת רעננה מרכז נהג הקטנוע נצמד לניידת ופתח את דלת הנוסע מאחור במקום בו ישב הנאשם 1, ואז לא שמע מה אמר לו. בעת שפתח את דלת הניידת- הם היו בעמידה ברמזור אדום בצומת.

מיד השוטרת או השוטר, לא זוכר, סגרו את הדלת חזרה.

נאשם 1 בניידת לא הספיק, ולדעתו לא ניסה לברוח, והכל קרה מהר. נהג האופנוע הוא שפתח את הדלת. אין לו היכרות מוקדמת עם הנאשמים- רק עכשיו נודע לו שהם גרים ליד משפחתו, לאחר שאיים עליו, ומכירים את בני משפחתו.

אף אחד מעובדיו לא תקף את הנאשמים. לא הייתה אלימות בחנות מאף צד, חוץ מהאיום המילולי כלפיו. יש מצלמות בחנות, אבל צריך לבדוק אם כיסו את מקום ההתרחשות, ואז ייתן תשובה.

הודעתו של דוד אלבז במשטרה מיום 30.9.09 שעה 16:16 (ת/16)

היה במשרד עם שני הנאשמים, אחד מהם אמר שהוא אח של השני, וכן נכחו קרן קופאית ראשית, אנטולי סגן מנהל, וויקטור מנהל מחלקת ירקות.

בהתחלה הוא אמר להם שישאירו את מה שגנבו- אבל ישלמו את מה שגנבו לפני שבועיים.

שבועיים קודם לכן היה בחור עם וספה ובחור נוסף רץ עם שקיות לווספה, לא יודע אם זה אותם נאשמים. אחד מהם אמר שלא יודע על מה מדובר ולא היה דבר כזה. הוא אמר להם שיזמין משטרה והם אמרו שאין בעיה-ישבו איתם 20 דקות, וישחררו אותם.

בינתיים הבחור הגבוה והבריא יותר משניהם, לא הרזה שגנב, כל הזמן אמר לו שהוא מכיר את המשפחה שלו מתקומה, בן דודו זה קוקו והמשפחה שלו זה משפחת אטייש. הוא אמר שמכיר את כולם. המשטרה הגיעה ונסע איתם בניידת בכיסא קדמי.

לשאלה למה לא אמר בעדות הראשונה על האיום, ענה כי השוטר שאלה אותו וענה למה שנשאל. לשאלה האם לא החשיב זאת כאיום, ענה כי כשהיו במשרד לא הייתה נימה של איום, הוא חשב שבגלל שהוא מכיר את משפחתו- הוא יוותר ולא יזמין משטרה. הם ניסו לשכנע את הנאשמים לשלם אבל הם התעקשו שיזמינו משטרה.

כשחזרה בתחנה למסור עדות, המתין במסדרון, ולאחר כשעה הגיעו אנשי הביטחון עם הבחור הגבוה וצעדו על פניו, ואז הבחור שהיה עם שלושה בלשים אמר לו "אל תדאג יהיה בסדר איתך" בנימה מאיימת. ניגש אליו ואמר לו למה הוא מאיים עליו והוא ענה "לא, יהיה בסדר איתך".

לשאלה כיצד זיהה בוודאות שרוכב האופנוע זה הבחור שאיים עליו בחנות ובתחנה, ענה כי בחנות הוא לא היה עם הקסדה אלא עם פנים חשופות. כשיצא מהחנות- הוא עלה על הקטנוע ונסע בצמוד לניידת. זה אותו בחור שהבלשים הביאו לתחנה.

הוא לא לבש אותם בגדים- בחנות לבש מכנסיים קצרים, ובתחנה לבש מכנסיים ארוכים.

לגבי סרט המצלמות- יגיע טכנאי וינסה להמציא את הסרט כי יום קודם לכן היה להם תקלה במחשב.

6. מטעם ההגנה העיד **נאשם 2** בלבד.

נאשם 1 ביקש לא להעיד (עמ' 58 ש' 21 לפרוטוקול).

בחקירה ראשית העיד כי כלל לא היה בחנות "יניות ביתן" ביום האירוע (עמ' 58 ש' 26-31).

הכחיש את כל המיוחס לו בכתב האישום. מכחיש כי נסע אחרי הניידת עם הקטנוע שלו וכי נצמד אליה ופתח את הדלת האחורית. מכחיש כי אמר לשוטר שניר לוי כי הוא "שם עליו זין" ונמלט בצומת באור אדום.

השוטרים הגיעו לביתו כשהוריד את הזבל. לא ראה את דודו אלבז ולא איים עליו.

ביום האירוע היה משעה 16:00 עם ניר קובזמן עד שעה 18:00. לאחר מכן ניר הלך לביתו והוא נשאר בביתו ביחד עם הוריו אחיו ואחותו.

כשירד לזרוק את הזבל לבש ג'ינס קרעים, נעלי יציאה וטי שרט עם הדפס צהוב-ירוק.

מכיר קטנוע מ.ר. 40-872-50 זה של אחיו רועי, הוא לא נהג על אופנוע זה ביום האירוע. יש לו 2 קסדות שחורות. יש לו רישיון על אופנוע והוא רוכב אופנוע. בעת האירוע הייתה לו וספה קטנה לא זוכר את מספר הרישוי שלה (עמ' 59 ש' 1-32).

אף פעם לא היה במשרד בחנות "יניות ביתן", הוא לא גר שם, וזה לא האזור שלו. לא עושה שם קניות.

הוא רווק בלי ילדים, אין תינוקות שגרים בבית.

מכיר את דוד אלבז מאז שגרו בשכונה, אימא שלו מכירה את דודו ואת העסק שלו שם נהגו לקנות. קוקו הוא חבר שהוא מכיר, הוא לא קשור לאלבז. הוא חבר שלו ושל אחיו. לא מכיר את שמות בני משפחתו הקרובה של אלבז (עמ' 60 ש' 1-12).

בחקירה נגדית העיד כי לא מכיר את דודו אלבז אישית ולא את משפחתו. דרך קוקו בירר והוא אמר לו שאלבז הוא בן משפחה שלו. יודע שאלבז היה עסק בשכונה כשהיה בן חמש. לא מכיר אותו בפנים (עמ' 60 ש' 16-32).

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה (ת/8) נשאל מהיכן מכיר את דוד והוא אמר שמכיר אותו בפנים כי היה לו עסק בשכונה פעם, ענה כי דרך ההורים בירר, והבין שזה נכון.

כשאמר עכשיו בעדות שלא מכיר אותו בפנים- זו תשובה מוטעית. הוא לא מכיר אותו באופן אישי, אלא דרך משפחה.

דוד יכול להגיד מה שרוצה. הוא עצמו לא היה בחנות ביום האירוע ויש לו הוכחות. גם השוטרת יכולה לזהות, זה לא היה ולא נברא. אולי מזהה אותו מהמשטרה אחרי שלקחו אותו מהבית.

יש לו אח תאום בשם אסף שגם גר בבית, הם לא תאומים זהים אבל יש דמיון.

הוא לא איים על דוד אלבז בתחנה, לא ראה אותו כלל. חקרו אותו והיה שבועיים במעצר (עמ' 61 ש' 1-32).

עובד בחברת "ורד השרון" ברעננה, מבצע משלוחים ושיווק ברכב.

הוא אמנם נוהג על הקטנוע של אחיו רועי, שעל שמו רשום הקטנוע, אבל לא בזמן האירוע. בשנה וחצי- שנתיים האחרונות אין לו אופנוע משלו.

לנאשם 1 אין רישיון על אופנוע. הם לא השתמשו באופנוע הרבה, אלא היו צריכים אותו לפעמים. לא יודע איך האופנוע של אחיו הגיע למקום, שהמשטרה תחקור.

בזמן האירוע האופנוע של אחיו היה היחיד בבית.

לשאלה כיצד מסביר כי זה היה האופנוע היחיד בבית והוא בעל הרישיון היחיד על אופנוע, ענה שיוכיחו את זה. זה לא היה הוא (עמ' 62 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה אמר שכן היה לו אופנוע באותה עת, ענה כי לא זוכר (עמ' 62 ש' 1-32). לשאלה כיצד מסביר כי במשטרה נשאל אם לעוד מישהו מבני המשפחה יש רכב דו גלגלי ואמר שלא, למרות שידע שלאחיו יש קטנוע, ענה כי היה בא לו לשקר.

לשאלה למה סירב להראות את השיחות היוצאות והנכנסות בטלפון הנייד שלו בחקירה, ענה כי לא סרב. ברגע שבא לתחנה- לקחו ממנו את הטלפון.

אף אחד לא ביקש לראות שיחות, הכניסו אותו לחקירה, מיד לוקחים לו את הטלפון.

לשאלה כיצד מסביר כי **בת/2** ש' 23 נשאל אם יכול להראות שיחות נכנסות ויוצאות והוא השיב שלא רוצה, ענה כי לא שאלו אותו. לקחו את הטלפון.

לא זוכר דבר כזה שבמסדרון התחנה אמר לשוטר שהצביע על נאשם 1- שזה אחיו וחזר בו ברגע שהבין שנאשם 1 אמר שלא מכיר אותו.

לשאלה למה כנשאל במשטרה אם זה אחיו רועי- אמר שהוא מנוע מלענות על שאלה זו, ענה כי אמר מה שהתחשק לו להגיד. כבר לא זוכר. אין לו מה להסתיר. המשטרה בכוח לא עוזבת אותם, זו לא פעם ראשונה, כאילו רצחו מישהו (עמ' 63 ש' 1-32).

7. כן הוגשו:

דו"ח מעצר של נאשם 1 מיום 24.9.09 ע"י סמ"ר ניקול חביב (נ/1)

לא נתפס דבר על גופו של נאשם 1. תגובתו: "עוגמת נפש, ביזיון".

תמונות של היציאה בחנות יינות ביתן (נ/2-3)

הודעתו של דודו אלבז במשטרה מיום 24.9.09 (נ/4)

עובד כמנהל בחנות "יינות ביתן" סניף רעננה.

היום בשעה 19:00 בזמן שהיה בחנות, ניכנס לחנות בחור צעיר, מילא 2 שקיות ניילון במוצרי סימילאק ניגש לקופה הראשית מלמל משהו לקופאית, וניגש ליציאה כשבידו שתי שקיות, והחזיק קבלת קניה ביד שניה.

כשיצא מהחנות, תפס אותו אחד העובדים וביקש לראות קבלה, והוא הציג את הקבלה שבידו שהייתה מקומטת ולא תואמת את המוצרים בשקיות.

הם החזיקו בחור וקראו לו (לעד). ניגשו למשרד ואכן ראה שהמוצרים בשקית לא תואמים את הקבלה.

כשניגשו למשרד הצטרף אליו עוד בחור ואמר שהוא אחיו. התקשר למשטרה, וניידת שהגיעה למקום לקחה אותם למשטרה. המוצרים נשארו בחנות.

8. דין ומסקנות

לאחר שנדרשתי למכלול הראיות שהובאו בפניי, הגעתי למסקנה כי עלה בידי המאשימה להוכיח את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר, למעט עבירת האיומים שיוחסה לנאשם 2 בסעיף 4 לכתב האישום, ועל כן

החלטתי לזכותו מעבירה זו.

אירוע הגניבה

במרכז של התיק אירוע - גניבה מחנות "ינות ביתן" ברעננה.

הקופאית **קלרה לוי** היא שהבחינה לראשונה בנאשם 1, בעת שהסתובבה בין הקופות בחנות, וזה עורר את חשדה לאחר שלטענתה הסתכל לצדדים כל הזמן כדי לראות אם מסתכלים עליו, הואיל והחנות לא הייתה מלאה (עמ' 31 ש' 4-9, ש' 15-17), וכן נוכח הכמות הגדולה של מוצרים שהחזיק בשתי שקיות (עמ' 26 ש' 16-25).

עוד העידה כי ראתה את נאשם 1 עובר את קו הקופות, מסתכל לצדדים, יוצא לכיוון הקופה הראשית אל עבר היציאה מהחנות, כל זאת כשבידו שתי שקיות עם כמות יוצאת דופן של "סימילאק" (עמ' 26 ש' 16-25).

בשלב זה, קראה לויקטור, מנהל מחלקת הירקות בחנות, שעמד בכניסה לחנות, שיעצור את נאשם 1 (עמ' 26 ש' 24-25).

מבדיקה של קבלה מקומטת שהציג נאשם 1 בעבור "הקניות" שערך - עלה כי היא אינה תואמת כלל את המוצרים בשקיות שאחז (עמ' 26 ש' 31-32), הגם שהייתה מאותו יום ושעה (עמ' 27 ש' 14-15).

מנהל הסניף, **דוד אלבו** אישר אף הוא בעדותו כי מדובר במוצרים מסוג "מטרנות" וכי הקבלה האמורה לא תאמה את המוצרים בשקיות (ת/14; עמ' 45 ש' 21-22-24).

גם השוטר **אלכסנדר חייט**, שהוזעק למקום בעקבות האירוע, העיד כי ראה קופסאות מזון אצל מנהל הסניף, עם חשבונית (עמ' 4 ש' 16-17).

מעדותה של קלרה עולה כי ויקטור עצר את נאשם 1 כ-3-4 לפני היציאה מהחנות, ולא ביציאה ממש (עמ' 27 ש' 3).

בתחילה טענה קלרה כי לטענתה נאשם 1 עבר את פס הקופות, כמעט ולא עצר בקופה ראשית והגיע לכניסה - ורק אז נעצר ע"י ויקטור (עמ' 30 ש' 31-32 עמ' 31 ש' 1-2), אולם בהמשך טענה כי נאשם 1 עמד ליד קופה ראשית בדרך ליציאה (עמ' 31 ש' 4-9), ולאחר מכן חזרה והעידה כי נאשם 1 לא שאל דבר בקופה ראשית ולא השתתה שם כלל (עמ' 32 ש' 21-22).

מעדותה של קלרה אף עולה כי אין הכרח לעבור דרך הקופה הראשית ביציאה החוצה, אלא היציאה אפשרית

דרך הקופות, וכי המרחק בין הקופה הראשית ליציאה אינו רב (עמ' 35 ש' 9-5; נ/2).

עוד העידה כי בחנות נבנתה תוספת כניסה לחנות, אך חושבת שאת התוספת עם שתי הכניסות הוסיפו לאחר האירוע, כשבעת האירוע הייתה כניסה אחת, לא יכולה להגיד בדיוק (עמ' 31 ש' 23-28; עמ' 35 ש' 32), אולם נאשם 1 נעצר בכניסה הראשונה ליד הקופה הראשית ולא בכניסה השנייה (עמ' 32 ש' 1).

בנקודה זו מעיד **דוד אלבז**, מנהל החנות, כי בזמן האירוע התוספת כבר הייתה קיימת (עמ' 49 ש' 8-7; נ/2-3).

אין בטענה בדבר שתי כניסות לחנות-טענה בה נתלה ב"כ נאשם 1 כדי להועיל להגנת נאשם 1 כלל, נוכח מארג ראיות שנאספו נגדו שאינו עולה בקנה אחד עם חפותו, כשהימנעותו מלהעיד ושתיקתו החלקית במשטרה- רק מחזקן.

לו היה נאשם 1 אך נתפס בשגגה ליד הקופה הראשית, בעטייה של אי הבנה- והייתה בידיו קבלה על תשלום, או לחילופין- היה מבקש לשלם על אתר על המוצרים בשקית.

בענייננו לא זו בלבד שנאשם 1 לא הציע לעשות כן, ואף סרב בכל תוקף להצעה לשלם וללכת לדרכו, אלא שלא היה בידיו כל אמצעי תשלום דבר שלא מנע ממנו למלא שקיות במוצרים שנתפסו.

דוד אלבז, שהוזעק למקום לאחר תפיסתו של נאשם 1, העיד כי למעשה משעה שנאשם 1 עבר את קו הקופות מבלי לשלם, הרי שבוצעה גניבה, בעיקר אם פניו מועדות ליציאה (עמ' 50 ש' 27-28).

בחינת עדויותיהם של **קלרה ואלבז** מעלה כי קיימות סתירות בגרסאותיהם.

קלרה מכחישה כי שמעה את הנאשמים מאיימים על אלבז (עמ' 34 ש' 2-1) חרף טענותיו בדבר איומים, כמו גם העובדה כי לטענתה ויקטור לא עלה למשרדו של אלבז ביחד עם נאשם 1, אלא רק אנטולי ואלבז (עמ' 34 ש' 28-29; ש' 24-27) - בניגוד לגרסתו של אלבז לפיה ויקטור נכח בשיחה במשרד (עמ' 49 ש' 21).

בנוסף, אליבא דקלרה- הייתה בשקיות שהחזיק נאשם 1 גם חבילת בלונים (עמ' 29 ש' 29), בניגוד לגרסתו של אלבז שלא ראה מוצרים נוספים (עמ' 50 ש' 11), וכן טוען אלבז כי במשרד נכחה גם קלרה (עמ' 49 ש' 21-22) למרות שלטענתה לא עלתה עמם למשרד (עמ' 29 ש' 8, ש' 16-17).

עם זאת - סתירות אלה אין בבחינת סתירות מהותיות היורדות לשורש העניין הואיל ואין נוגעות לעצם אשמתם של הנאשמים, וככל הנראה נובעות מחלוף הזמן הרב או ממיקומם השונה של שני עדים אלה לאורך ציר זמן האירוע.

מהעדויות עולה כי השקיות שנתפסו בידיו של נאשם 1, כמו גם הקבלה שהציג, היו בידיו של נאשם 1 ונמסרו

לידיה של קלרה על מנת להעריך את סכומם בקופה (עמ' 49 ש' 29-30), ואלה הובאו למשרדו של אלבז (עמ' 27 ש' 9; ש' 17-18) והוצגו לשוטרים (עמ' 50 ש' 1; עמ' 49 ש' 16).

הגם שאלבז מעיד כי השקיות נפתחו בעת האירוע ולא עקב אחריהן עד למשרד (עמ' 50 ש' 13), הרי שנוכח העובדה כי עדותו מתיישבת עם עדותה של קלרה בנוגע לחלק הארי של תכולת השקיות, כמו גם העובדה כי אמינותם של עדים אלה לא נפגמה, לא מצאתי כי יש בכך כדי לקעקע את הראיות בעניין זה.

לא עלתה כל טענה בדבר הפללתו של נאשם 1 או סכסוך קודם עם מי מהם, או עם אחד העובדים, באופן היכול לערער את אמינות עדותם בעניין זה, או לעורר חשד כי המוצרים בשקית הוחלפו בשלב כזה או אחר.

יצוין כי עדותו של **ויקטור** נעדרת מתיק זה, הן במשטרה והן בבית המשפט, חרף היותו עד מפתח בנסיבות אלה, הואיל ולטענתו של אלבז דרש ויקטור שלא להיות מעורב בחקירה (עמ' 55 ש' 14-22).

חרף האמור, עדיין קיימות ראיות מספיקות לצורך הרשעתו של נאשם 1 באירוע הגניבה.

איומיו של נאשם 2 במשרד כלפי אלבז

מעדותיהם של **קלרה ואלבז** עולה כי מיד בסמוך לתפיסתו של נאשם 1, הצטרף נאשם 2 שטען כי הוא אחיו של נאשם 1 (עמ' 46 ש' 15; עמ' 28 ש' 18).

מעדותו של **דוד אלבז** עולה כי בהיותם במשרדו, איים עליו נאשם 2 בכך שאזכר את בני משפחתו, ובכלל זה את בנו שי (עמ' 46 ש' 20-16; ש' 23-26).

ייתכן, כי המיוחס לנאשם 2, כמפורט בסעיף 4 לכתב האישום, כלל לא נאמר ע"י אלבז בעדותו בבית המשפט.

זאת ועוד, אפילו היו נאמרים הדברים- הרי שאין מדובר באיומים כמשמעותם בחוק.

מעדותו של אלבז עולה כי נאשם 2 אמר לו שהוא מכיר את בני משפחתו, וכי היה לו עסק בשכונת מגוריהם, וכן מכיר את בנו שי.

בנסיבות אלה, לא מן הנמנע כי אזכור זה היה במטרה "לרַכֵּךְ" את אלבז על מנת שיסולח לנאשם 1 על מעשיו, כפי שאף התרשם אלבז בתחילה (עמ' 47 ש' 1).

מעדותו של אלבז עולה כי בעת אזכור שמו של בנו "**הרגיש בזה נימה של איום**" (עמ' 46 ש' 31), אך בהודעתו במשטרה אמר אלבז כי כשהיו במשרד "**לא הייתה נימה של איום**" (ת/16 ש' 18).

הלכה פסוקה היא כי בחינת היותו של איום ככזה -תעשה במשקפיים אובייקטיביות, ואין די בתחושה סובייקטיבית של המאיום כי כך הם פני הדברים (ע"פ 38/61 משה בן דוד יצחק נ' היועץ המשפטי לממשלה פ"ד טז(1) 514; ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373).

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו אף לטענתו של אלבז לא נאמר תוכן בוטה, שאינו מותיר ספק בדבר איום, אלא כי מדובר באזכור שמו של בנ ג דא (עמ' 46 ש' 31-32), בנסיבות בהן קיימת אפשרות סבירה כי הדברים נאמרו, כאמור, מטעמי חנופה.

בנוסף, חרף טענתו של אלבז כי במשרדו נכחו עובדים נוספים - כמו **אנטולי סגנו, וויקטור** מנהל מחלקת הירקות, הרי שאין בנמצא כל עדות נוספת המחזקת טענתו בדבר איומים (עמ' 56 ש' 18-24; **ת/16** ש' 5).

בנסיבות אלה, הרי שעבירה זו לא הוכחה ברמה הנדרשת בפלילים, ועל כן החלטתי לזכות את נאשם 2 מעבירת האיומים המיוחסת לו בסעיף 4 לכתב האישום.

אירוע הנסיעה לתחנת המשטרה

בכל הנוגע להתנהגותו של נאשם 2 במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה, קיימות עדויותיהם של השוטרים שנכחו בניידת, השוטרים ששמעו את הדיווח בקשר בעת האירוע, ועדותו של דוד אלבז שהתלווה לנסיעה בניידת.

מהעדויות עולה כי הסייר **אלכסנדר חייט** נהג בניידת, בעוד שאלבז יושב במושב לצדו בקדמת הרכב, והשוטרת ניקול חביב יושבת במושב האחורי לצד נאשם 1.

לפי גרסאותיהם של חייט, ניקול ואלבז, לאורך כל הנסיעה ליווה הנאשם 2 את הניידת בקטנוע.

מעדותם של **ניקול חביב ואלכסנדר חייט** עולה כי הנאשמים ניסו לדבר ביניהם במהלך הנסיעה (עמ' 4 ש' 20-21; עמ' 10 ש' 1).

יוער, כי השוטר **חייט** מזהה את הנאשמים, אך לא יודע מי מהם ישב ברכב ומי נהג על האופנוע (עמ' 4 ש' 27), אולם השוטרת **ניקול חביב** זיהתה בבית המשפט את נאשם 1 -כבחור שגנב, ואת נאשם 2 - כבחור שטען כי הוא חברו ושפתח את דלת הניידת (עמ' 9 ש' 19-20).

על פי עדותו של **חייט**, כשעצרו ברמזור אדום - ניסה הנאשם שעל הקטנוע לפתוח את דלת הניידת, שנפתחה קצת (עמ' 4 ש' 19-24), ועל כן הוא עצמו ניסה לנסוע לאט לאחור (עמ' 4 ש' 22-23) כדי למנוע ממנו לפתוח את הדלת (עמ' 6 ש' 5).

לטענתו של **חייט**, הנאשם שבניידת ניסה לפתוח את החלון ולדבר עם הנאשם השני, וכי היה פתח קטן בחלון (עמ' 5 ש' 25-26).

בעדותו של **אלבז** שהצטרף לשוטרים לנסיעה בניידת עם הנאשם 1 לתחנת המשטרה, הוא מאשר כי נאשם 2 ליווה בנסיעה על קטנוע את הניידת, וכי בהגיעם לצומת- פתח נאשם 2 את דלת הניידת ואמר לנאשם 1 "תצא, תברח", כל זאת בעומדם ברמזור אדום (עמ' 47 ש' 13-16).

אלבז אף מעיד כי הוא עצמו יצא מהרכב על מנת לסגור את הדלת, וחזר חזרה למושב (עמ' 51 ש' 28).

חייט ואלבז העידו כי חרף פתיחת הדלת- נאשם 1 לא ניסה לצאת החוצה (**חייט**- עמ' 6 ש' 9-10; **אלבז**- עמ' 47 ש' 16-17; **ת/15** ש' 24).

אלבז אף מעיד כי לא זו בלבד שנאשם 1 לא הראה כל נכונות לצאת מהניידת (עמ' 47 ש' 16-17), אלא שמע אותו מתנער מדבריו של נאשם 2, ואף מעיד כי לא ראה כל פעולה פיזית יוצאת דופן מצדו של נאשם 1 (עמ' 51 ש' 29-30; (עמ' 57 ש' 12, ש' 14-15).

בניגוד לגרסתו של **חייט**, טוענת **ניקול** בעדותה כי החלון היה סגור (עמ' 10 ש' 2), לא זכור לה כי נאשם 1 פתח אותו (עמ' 13 ש' 21-26), וכי לאור ניסיונם של הנאשמים לדבר ביניהם- ביקשה מנאשם 1 להוריד את הראש למטה.

כשנשאלה במפורש לעניין העובדה שאמרה לשוטרת אתי אנגל כי נאשם 1 ניסה לפתוח את החלון בניידת, ענתה שיכול להיות שאמרה זאת לשוטרת אנגל, אבל היא לא זוכרת (עמ' 14 ש' 7).

ניקול אף סותרת את גרסתו של **חייט** בנוגע להתנהגותו של נאשם 1 בעת פתיחת הדלת, כשלטענתה בעת שנאשם 2 פתח את הדלת הניידת מבחוץ, נאשם 1 "**עשה תנועה של הולך להוציא איבר מהדלת**" (עמ' 10 ש' 4-5).

מדובר בגרסה הנסתרת בעדותם של **אלבז וחייט**, שנכחו אף הם בניידת, ולפיה נאשם 1 לא הראה כל כוונה לצאת ממנה.

ניקול מאשרת בעדותה בבית המשפט כי גם בדו"ח המעצר של נאשם 1 - לא רשמה כי היה כל ניסיון בריחה (עמ' 12 ש' 31-32).

בהמשך האירוע, מעידים השוטרים **אלכסנדר חייט ושניר לוי** כי ראו את נאשם 2 (על הקטנוע) חוצה את הצומת באור אדום.

על פי **חייט**, לאחר פתיחת הדלת, ראה את הנאשם על הקטנוע כשהוא "חותך" רכבים, נוסע ברמזור אדום בצומת (עמ' 5 ש' 6-8), ונמלט מהמשטרה.

בעדותו מאשר **שניר לוי** את גרסתו של חייט, ומעיד כי בהגיעו למקום- ראה את נאשם 2, כשהוא נוסע במהירות בצומת "חותך" לכיוון הוד השרון, ועובר ברמזור אדום תוך שהוא מקלל אותו לאמור "**שם עליך זין**" (עמ' 41 ש' 9-12; עמ' 41 ש' 20-22; עמ' 42 ש' 4).

לפי תיאורו של לוי- לבש נאשם 2 חולצה שחורה, קסדה כתומה והיו לו זיפי זקן (עמ' 42 ש' 5, ש' 28-29; עמ' 43 ש' 14).

לאחר ריענון זכרונו, העיד **אלבז** בבימ"ש כי הגם שלא שמע את נאשם 2 מקלל את השוטרים, ראה כי עשה תנועה מגונה של "אצבע משולשת" באירוע (עמ' 57 ש' 19-20).

מעדותו של **רס"מ שניר לוי** עולה כי שמע את דיווחה בקשר של ניקול לגבי מספר רישוי הקטנוע, אותו אף רשם אותו במזכר (עמ' 40 ש' 30-32), אם כי במהלך עדותו אינו זוכר אם ניקול דיווחה את המספר או שמא הגיע למקום והספיק לרשום בעצמו את מספר הרישוי של הקטנוע (עמ' 41 ש' 19).

על פי גרסתה של ניקול- היא שראתה את מספר רישוי הקטנוע עליו רכב נאשם 2, ודיווחה עליו בקשר (עמ' 10 ש' 10-13) והניידות שייכו את המספר לבעלי הקטנוע (עמ' 15 ש' 18).

בניגוד לעדותם של חייט ולוי, השוטרת **ניקול אינה** מעידה אודות חציית הקטנוע את הצומת באור אדום, אלא רק כי ברח מהניידות.

מעדותו של **שניר לוי** עולה כי לאחר דיווחה של ניקול בקשר, הגיע במהירות לצומת בו הייתה הניידת, ובעודו מאחוריה- הבחין בקטנוע שנצמד לניידת ויצא אליו בריצה כדי לתפוס אותו או להבריחו מהמקום לאור הדיווח שרוצה לחלץ מעוכב מהניידת (עמ' 41 ש' 1-7).

על פי עדותו של **אלבז**, עשה נאשם 2 "סללום" סביב הניידת, ואז החל מרדף אחריו (עמ' 47 ש' 18-19).

במקביל, טוענת ניקול כי זיהתה את נאשם 2 ב"מאה אחוז", כרוכב הקטנוע, הואיל ושמרה עמו על קשר עין רציף עמו לאורך כל הדרך, החל מיציאתו מהחנות (עמ' 11 ש' 18-24). כמו כן זיהתה את נאשם 2 לפי קולו, תווי פניו, ומבנה גופו בתחנת המשטרה, למרות שהחליף בגדים לאחר האירוע (**ת/9**; עמ' 11 ש' 14-18).

בכלל נסיבות אלה מצאתי כי עדויות השוטרים, כמו גם עדותו של אלבז, הינן קוהרנטיות בעיקרן, ומתיישבות זו עם זו.

ככל שקיימים פערים בין עדויות אלה, דוגמת העובדה כי השוטרת ניקול לא דיווחה על חצית הצומת באור אדום, הרי שאלה אינם משמעותיים נוכח היותה ישובה במושב האחורי של הרכב, לצד נאשם 1, בעודה מחזיקה בו לבל יברח מהניידת.

מהעדויות הנ"ל שהיו סדורות ומהימנות עלי, הוכח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים כי נאשם 2 הוא שרכב על הקטנוע, הפריע לשוטרים במילוי תפקידם, נהג בקלות ראש, תוך חציית צומת באור אדום, וקילל את השוטר לוי.

איום בתחנת המשטרה

מתיאור המשך האירוע מפיו של העד **אלבז** עולה כי בהיותם בתחנת המשטרה, עבר נאשם 2 במסדרון התחנה, ובראותו את אלבז איים עליו "**אל תדאג יהיה בסדר איתך**" (עמ' 47 ש' 22; עמ' 57 ש' 31; **ת/15** ש' 4; **ת/16** ש' 22).

חרף העובדה כי לטענתו של אלבז היו שלושה שוטרים שהחזיקו את נאשם 2 במעמד זה (עמ' 47 ש' 21-22), הרי שרק עדותו של שוטר אחד נשמעה בעניין זה.

השוטר **בסאם נבואני** העיד כי בעת שליווה את נאשם 2 במסדרונות התחנה, ראו אדם היושב עם חולצה ועליה כיתוב "ינות ביתן", ולעברו הנהן נאשם 2 ואמר "חכה, חכה, אני אראה לך מה זה" (עמ' 37 ש' 15-17).

מחקירתו הנגדית עולה כי למרות שהאיום הוטח כלפיו ביום 24.9.09 בעת הודעתו הראשונה במשטרה, הרי שהתלונה בגינו הוגשה על ידו רק ביום 27.9.09 (**ת/15**), היינו כעבור שלושה ימים, למרות שלפי גרסתו של אלבז- הגיש את התלונה מיד לאחר האירוע (עמ' 53 ש' 20-24).

התרשמתי כי הזמן הרב שחלף, הוא שעומד בסיס הפער בין העדויות בעניין זה.

אפשרות סבירה היא כי ממרחק הזמן, פער של שלושה ימים בין האירוע לבין הגשת התלונה נצרב בזיכרוננו של העד כתלונה שהוגשה בסמוך לאירוע.

הגשת התלונה בגין איומים מצד נאשם 2 רק מחזקת את ההתרשמות, העוברת כחוט השני לאורך כל עדותו של אלבז, לפיה לא ביקש "לעבות" את תלונתו ולהשחיר את פניהם של הנאשמים.

מסיבה זו, אני אף נוטה לקבל את גרסתו של אלבז לתוכן האיום הואיל ובמהלך כל עדותו הקפיד להעיד רק אודות מה שקלט בחושיו, וניכר כי הגשת התלונה כנגד הנאשמים אינה נוחה לו, והוא כלל אינו "שש עלי קרב".

באופן דומה, העיד בהגנותו כי נאשם 1 לא ביקש לברוח מהניידת, וכי שמע את נאשם 1 אומר לנאשם 2 כי יעזוב את רעיון ההימלטות מהניידת, וכך הקפיד להעיד כי אלו היו דבריו של נאשם 2 באימו עליו- משפט אחד ותו לא, שזה תוכנו.

יתרה מכך, לא מן הנמנע כי **השוטר נבואני** אשר זכר את עצם דבר האיום מצד נאשם 2, העיד לגבי המשמעות שזכר שנבעה מאיום, ולא לגבי המלל עצמו, אשר לא נחרט בזיכרוננו ברבות השנים.

מכל מקום, בנסיבות אלה, מדובר באיום כמשמעו בחוק, נוכח העובדה כי מלל הדברים מרמז אודות "סגירת חשבון" עם אלבז בהיותו המתלונן בתיק כנגד אחיו של נאשם 2, כפי שהיה מובן ע"י אדם מן היישוב.

ולראיה- הן השוטר נבואני והן אלבז, שנכחו במעמד הדברים, התרשמו כי מדובר באיום לפגיעה באלבז.

גרסת הנאשמים

הלכה פסוקה היא כי הדרך בה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו הייתה ראיה נסיבתית (י' קדמי "על הראיות" תש"ע-2009 (חלק רביעי) עמ' 1890).

בתיק זה ניכר חוסר מהימנותם של הנאשמים, הן בגרסתם והן בהתנהגותם המפלילה, וגרסאותיהם אינן אמינות כלל.

נאשם 1

במהלך פרשת ההגנה ביקש **נאשם 1** שלא להעיד (פרו' עמ' 58 ש' 21).

הימנעות נאשם מלהעיד במישור הפלילי ומשמעותה, מוסדרת בסעיף 162 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 לאמור-

162. (א) הימנעות הנאשם מהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע, אך לא תשמש סיוע לצורך סעיף 11 לחוק לתיקון הראיות (הגנת ילדים), תשט"ו-1955 או לצורך סעיף 20(ד) לחוק הליכי חקירה והעדה של אנשים עם מוגבלות.

לאור האמור, רשאי בית המשפט לייחס לשתיקתו זו של נאשם משקל ראייתי ממשי לחובתו (י' קדמי "על הראיות" תש"ע-2009 (חלק רביעי) עמ' 1907).

זאת ועוד, כבר נקבע בפסיקה כי סירובו של נאשם לענות לשאלות ולשתף פעולה עם החוקרים, כבר בשלב מוקדם של החקירה, משקפת התנהגות שאינה מתיישבת עם חפות, מקרינה חוסר מהימנות, ומשקפת התנהגות מפלילה בפני עצמה (י' קדמי "על הראיות" (חלק שני), תש"ע-2009, עמ' 869).

על משמעותה הראייתית של **שתיקת נאשם** עמד בית המשפט העליון בע"פ 2132/04 סלים קייס נגד מדינת ישראל (מיום 28.5.07)-

"הכלל בדבר הערך הראייתי שיש לייחס לשתיקת הנאשם במשפט מבטא את האיזון הנדרש בין אינטרס חשיפת האמת בהליך הפלילי, לבין ההגנה על זכויות

עמוד 33

הנאשם מפני הפללה עצמית. לשתיקת הנאשם ניתן משקל ראייתי כחיזוק למשקל ראיות התביעה וכסיוע במקום שהוא נדרש. עם זאת, השתיקה אינה יכולה לתפוס את מקומן של ראיות התביעה הבסיסיות הנדרשות לצורך הפללת הנאשם. זכות השתיקה אינה גורעת מהנטל המוטל על כתפי ראיות התביעה להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר... עם זאת, אינטרס גילוי האמת בהליך הפלילי מורה כי יש לתת ערך ראייתי יחסי לשתיקת הנאשם במשפט, ויחסיות זו מתבטאת בחיזוק ראיות המפלילות את הנאשם בביצוע העבירה...שתיקת הנאשם אינה יכולה לשמש להוכחת עובדה שבמחלוקת מקום שזו לא הוכחה אף לכאורה ביתר הראיות (ע"פ 2831/95 אלבה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 221, 328). לעומת זאת, שתיקתו של הנאשם עשויה להצטרף לראיות אחרות, המצביעות על התקיימותה של עובדה השנויה במחלוקת, כדי להגיע לרמת ההוכחה הנדרשת שלה (רע"פ 1601/91 צרפתי נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(3) 408, 409; עניין בן גל, 148, 154). יתר על כן, כאשר עולה מראיות התביעה מסקנה מפלילה לכאורה, הימנעותו של נאשם מלהעיד ולעמוד למבחן החקירה הנגדית מותירה את מסקנת ההפללה ללא משקל שכנגד, ועשויה להוביל להרשעתו (ע"פ 4600/94 חביו נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 617, 632; עניין גרציאני, פסקה 5.ד; עניין אלבה, 269, 270-271, 303, 328; ע"פ 230/84 חג'בי נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 785, 789-788).

בענייננו- מובאת גרסתו החלקית של נאשם 1 במשטרה בלבד (1/ת), ולפיה טען כי הותקף ע"י אדם בחנות (1/ת עמ' 2 ש' 10-15), אולם מחקירתו עולה כי בגדיו לא נקרעו ואין חבלות על גופו, ואין כל תמיכה לטענותיו.

גרסתו זו הופרכה כליל גם בעדותם של **קרלה לוי ודוד אלבז**, שהכחישו לחלוטין כל מעשה תקיפה במעמד האירוע (15/ת ש' 29-32; עמ' 28 ש' 23-26; עמ' 30 ש' 22; עמ' 32 ש' 25-28; עמ' 48 ש' 10-11).

בהודעתו במשטרה, מכחיש נאשם 1 כי התכוון לגנוב, ולטענתו- יצא לעבר הקופה הראשית בחנות על מנת לשאול שאלה בלבד (1/ת עמ' 2 ש' 11-12).

עם זאת, אף במהלך חלקה הארי של חקירתו במשטרה, בוחר נאשם 1 לשמור על שתיקה (1/ת עמ' 2 ש' 37 ועד לעמ' 3 ש' 67 וכן מעמ' 4 ש' 98 ועד לתום החקירה).

דברים אלה אמורים בעיקר בכל הנוגע לשאלות השנויות במחלוקת, דוגמת אמצעי התשלום שברשותו, המוצרים שנתפסו ברשותו, העדר קבלה על תשלום, פתיחת דלת הניידת במהלך הנסיעה, זהותו של נאשם 2, וכדומה.

במהלך חקירתו- הודה נאשם 1 כי אין ברשותו אמצעי תשלום, למרות שהודה כי היו לו כארבעה- חמישה מוצרי סימליאק בשקית בעת שהלך לקופה הראשית (1/ת עמ' 4 ש' 77 ועמ' 5 ש' 1-85).

משנשאל כיצד לקח מוצרים לשקית מלכתחילה, בודעו כי אין ברשותו אמצעי תשלום, ענה כי שכח את הכסף, ולא הספיק להתקשר למישהו שיביא לו כסף (שם, ש' 81-86).

אף טענתו זו של נאשם 1, לפיה התקרב לקופה ראשית על מנת לבקש להתקשר לאדם שיביא לו כסף, הואיל ואין לו שיחות יוצאות במכשיר הנייד שברשותו, הופרכה כליל, שעה שהחוקר **ערן יהודה** מציין בחקירה כי בדק את מכשירו הנייד, ויש לו שיחות יוצאות בסך של 3 ל"ב בכרטיס הטוקמן (ש' 91-94).

הנה כי כן, לא זו בלבד כי נאשם 1 נמנע מלהעיד בתיק, ושמר על זכות שתיקה חלקית בחקירתו במשטרה, הרי שאף הגרסה החלקית שניתנה על ידו, נסתרה מניה וביה בגרסתם של יתר העדים, כמו גם בראיות נוספות.

נאשם 2

לעומת נאשם 1, מסר **נאשם 2** הודעתו במשטרה, והעיד בבית המשפט.

עיון בגרסתו מעלה כי זו מלאה פירוט, סתירות ואינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר, כמו גם סותרת את עדויותיהם של יתר העדים.

נאשם 2 הותיר רושם נעדר כל אמינות - במיוחד נוכח ניסיונו להכחיש במשטרה כי הוא מכיר את אחיו, הלא הוא **נאשם 1 (!) (2/ת ש' 124-132)** לאחר שהבין כי נאשם 1 הכחיש כי מכיר אותו כשראה אותו במסדרון התחנה **(3/ת)**.

בחינת יתר עדותו של נאשם 2 רק מחדדת את חוסר מהימנותו, ומדגימה עד כמה פתלתלות דרכיו.

כך, בהודעתו במשטרה - מסרב נאשם 2 לענות היכן האופנוע השייך לנאשם 1, ללא כל הסבר **(2/ת ש' 31-36)**, זאת לאחר שסותר עצמו כשמעיד מחד כי אין לבני משפחתו רכב דו גלגלי ומאידך - מאשר כי לנאשם 1 יש אופנוע על שמו **(2/ת ש' 27-32)**.

באופן דומה מסרב נאשם 2 לענות מתי לאחרונה ראה את נאשם 1 רוכב על האופנוע, ומאידך מעיד כי ראה את האופנוע לאחרונה ביום ראשון - שני אך "לא זוכר" מי רכב עליו **(2/ת ש' 41-46)**.

בהמשך, מתגלעת סתירה נוספת בעניין זה לאחר שנאשם 2 מוסר כי האופנוע עומד ללא שימוש הואיל ואין לו ביטוח וטסט, וכשמעומת עם גרסתו הקודמת לפיה ראה מישהו רוכב עליו ימים ספורים קודם לכן - מכחיש שראה מישהו רוכב על האופנוע **(2/ת ש' 108-114)** ומשנה גרסתו לפיה **"אני אמרתי שלא ראיתי את האופנוע בחניה" (2/ת ש' 116)**.

חרף העובדה כי עדי התביעה **מזהים** את נאשם 2 כמי שהגיע לחנות והזדהה כאחיו של נאשם 1, ישב במשרדו של אלבז ושוחח עמו, שוחח עם השוטרים והתלווה לניידת בקטנוע- נאשם 2 אינו מהסס להכחיש במשטרה כי נסע ביום האירוע על הקטנוע, כי נכח בחנות, או כי פגש בנאשם 1 באותו יום(!) (**ת/2** ש' 52-71).

כלל יסוד הוא כי ככל שיריעת המחלוקת בין הצדדים רחבה, יקל על המאשימה להפריך את גרסתו של נאשם. בנסיבות אלה, כשאין ספק כי נאשם 2 זוהה בוודאות כמי שנכח בחנות יינות ביתן, שוחח עם אלבז והשוטרת ניקול, והתלווה לניידת שערכה את נאשם 1 לתחנת המשטרה, הרי שדי בהכחשותיו הגורפות במשטרה לעצם נוכחותו באירוע כדי למוטט גרסתו כליל, אפילו לא היו סימני השקר ניכרים ועולים מתוכה בברור.

התנהגות מפלילה של הנאשמים

התנהגות מפלילה של נאשם, הגם שאינה מהווה בבחינת "הודיה", דינה -כדין ראייה נסיבתית. וכך מובא בספרו של המלומד י' קדמי -

**"הכלל הוא כי התנהגות מפלילה - לאמור: התנהגות, אשר בהעדר הסבר
"תמים", מצביעה על מעורבותו של הנאשם באחריות לביצועה של עבירה- הינה
בעלת כוח ראייתי עצמאי לחובתו של הנאשם, ובתור שכזו עשויה היא לשמש
סיוע במקום שנדרש כזה"
(י' קדמי "על הראיות" (חלק ראשון) תש"ע-2009, עמ' 310)**

בבסיס ההתנהגות המפלילה עומד הביטוי לתחושת האשם מצד הנאשם, ומכאן כוחה כראיה נסיבתית כשמסקלה נקבע על פי נסיבותיו של המקרה (י' קדמי "על הראיות" (חלק שני) תש"ע-2009, עמ' 862, עמ' 864). וכך מובא שם (כך במקור- נ.ב.)-

**"הכלל...יש שהתנהגות מפלילה של נאשם, שאין לה הסבר אמין ומניח את
הדעת, די בה כראיה נסיבתית ועל אחת כמה וכמה כשאליה מצטרפות ראיות
אחרות, ולא גם משניות, כדי להוות בסיס להרשעה בפלילים...הלכה פסוקה היא,
שהתנהגותו של נאשם לאחר מעשה יכול שתהא ראייה נסיבתית שעל פיה ניתן
לקבוע ממצא מפליל...כל זאת כשיש בהתנהגות להצביע על תחושת אשם" (שם,
עמ' 864)**

בענייננו עולה שרשרת התנהגויות מפלילות מצד הנאשמים, הן במהלך האירוע והן במהלך החקירה, אשר יש בהן כדי לשמש ראיות נסיבתיות המחזקות במידה ניכרת את ראיות התביעה בעניינים.

עיקר ההתנהגות המפלילה עולה נוכח התנהלותו של נאשם 1 בחנות, במעמד הגניבה, עת הוצע לו לשלם עבור הפריטים שנגנבו, על מנת שיוכל ללכת לדרכו, אולם הוא סרב.

דברים אלה עולים הן מעדותה של השוטרת **ניקול חביב** לפיה שאלה את נאשם 1 בחנות אם מוכן לשלם עבור הסחורה, אך הוא אמר שאין לו כסף, ושהוא לא מעוניין לשלם (עמ' 9 ש' 13-15), וכן מעדותו של **דוד אלבז** לפיה נאשם 1 הציג לו קבלה מקומטת (עמ' 45 ש' 22) וטען ששילם.

רק לאחר שהטיח בו אלבז כי לא שילם, והקבלה לא תואמת את הפריטים- אמר לו נאשם 1 שהוא לא רוצה את הפריטים. בתגובה- דרש ממנו אלבז לעבור דרך הקופה, לשלם עבור הפריטים ואז יזדכה בגינם, אולם נאשם 1 לא הסכים לשלם (עמ' 47 ש' 8-11).

אלבז חזר והעיד כי אמר לנאשם 1 במשרד שישלם על המוצרים ו"יסגור עניין", אך הוא סרב (עמ' 46 ש' 6-7).

מעדותו של **אלבז** אף עולה כי קיים נוהל גניבות ברור, לפיו ככל שהלקוח משלם את המוצרים שנתפסו- לא עושים דבר, אך אם מתעקש לא לשלם- מוזמנת המשטרה (עמ' 50 ש' 18-20).

ככל שנכונה גרסתו של נאשם 1, הרי שלכל הפחות היה נעתר לבקשתם של אלבז וניקול, ומשלם עבור הפריטים בו במקום כדי ליישב את אי ההבנה שנוצרה ולא עומד בכל תוקף בסירובו.

יתרה מכך, סירובו האמור לצד העובדה לפיה לא היו ברשותו אמצעי תשלום כלל, בד בבד עם עדותה של קלרה לפיה הסתכל לצדדים לבדוק אם רואים אותו והקבלה שהגיש שאינה תואמת את המוצרים בשקית - מבססים את מעשה הגניבה ואת היסוד הנפשי.

גם כשהגיע נאשם 2 לחנות- לא זו בלבד שלא סייע בתשלום עבור המוצרים, אלא "הגדיל לעשות" ונוכח התרעתו של אלבז כי יזמין להם משטרה- אמרו "**אין בעיה אנחנו נשב איתם 20 דקות וישחררו אותנו**" (ת/16 ש' 10-11).

העובדה שמדובר בקבלה מאותו מועד ואותה שעה של האירוע- מעידים יותר מכל כי נאשם 1 הצטייד בה מבעוד מועד על מנת לטשטש את מעשה הגניבה ככל שיתבקש להציג קבלה ביציאה מהחנות.

נסיבה מפלילה נוספת היא כניסתו של נאשם 2 לחנות מיד בסמוך לתפיסתו של נאשם 1 בכף, באופן המעיד כי נכח בקרבת מקום והמתין לנאשם 1 עם הקטנוע, ומחזק את החשד כי היה בכוונתם לגנוב את המוצרים ולהימלט מהמקום.

העדר הסבר סביר לכך, והכחשתם של הנאשמים עובדה זו, מחזקים אף הם חשדות אלה.

בנוסף, מעדותו של השוטרת **בסאם נבואני** עולה כי מיד עם מעצרו של **נאשם 2** בתחנת המשטרה- הערים האחרון קשיים בנוגע לזיהוי.

בעניין זה טען נאשם 2 כי אינו יודע את מספר תעודת הזהות שלו, והיא אינה ברשותו, דבר שהצריך עריכת

בדיקת מורפוטאצ' בעניינו (עמ' 37 ש' 10-13).

בהמשך, סרב נאשם 2 להראות לחוקר ערן יהודה את השיחות הנכנסות והיוצאות בטלפון שלו (ת/2 ש' 93-94).

מחומר החקירה עולה כי כשנפגשו במסדרון התחנה, וחרף העובדה כי נאשם 1 הכחיש כי מכיר את נאשם 2, אמר לו נאשם 2 בעוברו לידו 'שלא ידאג, הכל בסדר' וכי 'לא היה כלום' (ת/3).

משנשאל לגבי טענת האליבי שטען בעניינו של ניר קובזמן, איתו טוען כי היה ביום האירוע, מסרב נאשם 2 לענות על כך באופן תמוה, ושאינו מתיישב עם טענה בדבר חפותו (ת/8 ש' 1-5).

חרף טענת האליבי שטען נאשם 2, והעובדה כי לפי גרסתו היה כל העת בביתו ביחד עם הוריו ואחיו, נמנעו הוריו להגיע לחקירה במשטרה ולאמת גרסה זו, חרף פניות חוזרות ונשנות אליהם בעניין זה (ת/7; ת/13 ת/10).

דברים אלה נכונים בכל הנוגע **לעד ניר קובזמן** לגביו טען נאשם 2 טענת אליבי, לפיה הגם שלא נעשו פעולות חקירה לאתרו, הרי שהיה על נאשם 2 להביאו מטעמו לעדות, במשטרה או בבית המשפט, חרף מחדלה של המשטרה, מקום בו תלויים ועומדים נגדו האשמות בפלילים.

כמובא בספרו של המלומד קדמי בעניין זה, הרי שאי הבאת עדים לתמיכה בטענת האליבי, פוגעת בגרסת האליבי, הגם שלגביה מוטל עליו נטל הבאת הראיות ולא נטל השכנוע (י' קדמי "**על הראיות**" (חלק שני) תש"ע-2009, עמ' 858-857).

למותר לציין כי הימנעות צד מהבאת עד רלוונטי, שהיה בידו של צד להביאו לעדות, פועלת אף היא לחיזוק הגרסה המפלילה כנגדו, וכפי שמובא בספרו של י' קדמי (חלק רביעי, עמ' 1894) -

"..ואילו בע"פ 1523/05 (פלוני) נאמר: "...הכלל הוא כי הימנעות של נאשם מלזמן ..עד הגנה אשר נוכח גרסתו ..צו ההיגיון הוא כי עדותו תתרום לבירור האמת, פועלת לחובתו..."

בנסיבות אלה, נמנע נאשם 2 מלהביא מטעמו את הוריו ואת חברו, שעליהם נסמכת טענת האליבי המהווה את בסיס קו הגנתו, כל זאת מבלי שיינתן כל הסבר סביר למחדל זה.

לפיכך, יש להניח כי לו היו מובאים עדות אלה, הייתה עדותם פעולת לחובתו של נאשם 2, ומשום כך נמנע מהבאתם.

גם התביעה לא העידה עדים רלוונטיים, ובכלל זה את אנטולי וויקטור, למרות שאלה מהווים עדי מפתח, אולם במקרה זה הובאו ראיות מספיקות בכדי לבסס את עובדות כתב האישום, כמו גם העובדה לפיה בעניינו של

ויקטור ניתן הסבר לכך מפיו של אלבז.

זיהוי הנאשמים

חרף ניסיונם של באי כוח הנאשמים לעורר ספק בדבר זיהויים של הנאשמים, הרי שלאור העדויות והראיות -לא נותר ספק בדבר זהותם של הנאשמים כמי שביצעו את המיוחס להם בכתב האישום, וזהותם הוכחה מעל לכל ספק סביר.

הגם שלטענת מרבית העדים חבש רוכב האופנוע קסדה (**אלכסנדר חייט**- עמ' 6 ש' 24; **ניקול**- עמ' 15 ש' 31-32; **שניר לוי** קסדה כתומה -עמ' 42 ש' 28-29), הרי שמהעדויות עולה כי אדם זה הוא שנכח בחנות בעת האירוע לצד נאשם 1, והזדהה **כאחיו**, ובהמשך- נסע לצד ניידת המשטרה.

השוטרת **ניקול חביב** דיווחה בקשר המשטרתי, בזמן אמת, את מספר הרישוי של הקטנוע עליו רכב נאשם 2, ומבירור עם קצין המודיעין ניסים בן ארויה עלה כי מדובר בקטנוע השייך לנאשמים (עמ' 10 ש' 15-16).

יתרה מכך, לאחר שהובא נאשם 2 לתחנת המשטרה, נערכה לו בדיקת מורפוטאצ' ממנה התבררה זהותו (**עדות נבואי** -עמ' 37 ש' 10-13), בדיקה שאף נערכה לנאשם 1 (**עדות ניקול**- עמ' 11 ש' 8-10).

השוטרת ניקול חביב מעידה במפורש כי זיהתה בתחנה את נאשם 2 ב"מאה אחוז", למרות שהחליף בגדים, לפי קולו, מראה פניו, גובהו ומבנה גופו (עמ' 11 ש' 14-18, ש' 20), וגם בבימ"ש מזהה את נאשם 1 כבחור שגנב ואת נאשם 2 כמי שפתח את דלת הניידת (עמ' 9 ש' 19-20).

בנוסף, העד **דוד אלבז**, שהתלווה אף הוא לנסיעה בניידת, הצביע בבית המשפט על **נאשם 1** כמי שגנב את הפריטים (עמ' 47 ש' 5).

בהודעתו במשטרה מזהה אלבז את רוכב האופנוע כ**נאשם 2**, וכמי שאיים עליו קודם לכן בחנות (**ת/15** ש' 15-16).

יובהר כי הגם **שקלרה לוי** אינה מסוגלת לזהות מי מהנאשמים בבית המשפט (עמ' 29 ש' 1-2), הרי שמעידה כי לבחור שנתפס בחנות הצטרף בחור נוסף עם קסדה שהזדהה כאחיו, וכי ראתה ששניהם עלו ביחד עם מנהל הסניף וסגנו למשרד (עמ' 29 ש' 15-17; עמ' 34 ש' 26-27).

בנקודה זו מאשר **דוד אלבז** כי **נאשם 1** עלה איתו למשרד וכי לאחר מכן הצטרף גם **נאשם 2** שהזדהה כאחיו, והוא אף זיהה את הנאשמים (עמ' 46 ש' 6-10; עמ' 47 ש' 1-2; עמ' 56 ש' 28-29).

אף תיאורו של **נאשם 2** לאורך האירוע הינו קוהרנטי ואחיד, מקום בו הן **השוטר שניר לוי** והן **השוטרת ניקול חביב** תיארו אותו כמי שלבש באירוע **חולצה שחורה (ת/9; עמ' 42 ש' 5)**, תוך שימת לב כי מדובר בשוטרת שנכחה בתחילת האירוע ובשוטר שנכח בסופו.

בנוסף, תיארו השוטרים **שניר לוי וערן יהודה** את **נאשם 2 כבעל זיפי זקן** (עמ' 42 ש' 28-29; **ת/2** ש' 20), וכן **דוד אלבז וניקול** תיארו כי לבש **מכנסיים קצרים** בחנות ולאחר מכן החליף **למכנסיים ארוכים** כשהובא למשטרה (עמ' 47 ש' 31-32; **ת/9; ת/16** ש' 30).

אף ניסיון זה לטשטש את זהותו של **נאשם 2** ואת חלקו באירוע, חרף העובדה כי נצפה בחנות באירוע ע"י עדי התביעה, שוחח עימם ואף נצפה עולה על הקטנוע ומתלווה בנסיעה לתחנת המשטרה, כמו גם נצפה ע"י השוטר שניר לוי בצומת ונמלט מהמקום תוך חציית צומת באור אדום- מעידה על עזות המצח של **נאשם 2**, ועל כי אין מורא הדין עליו.

יוער כי מעדותו של אלבז ניכר כי אין לו רצון להכפיש את שמם של הנאשמים (עמ' 55 ש' 31-32 ועמ' 56 ש' 1).

למרות שניסו הנאשמים להערים על חוקרי המשטרה, באופן לפיו כביכול הנאשמים לא זיהו זה את זה בתחנת המשטרה, הכחשותיו הנמרצות של **נאשם 2** לפיהן הוא אינו האדם שנכח בחנות וליווה את הניידת בקטנוע, הרי שעלה בידיה של המאשימה להוכיח את זהותם, כמו גם חלקו של כל אחד מהם, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

מחדלי חקירה

הגם שאשמתם של הנאשמים הוכחה מעל לכל ספק סביר בנסיבות אלה, הרי שתיק זה לוקה במחדלי חקירה רבים.

נעדר תיעוד ראוי מצד השוטרים שהגיעו למקום האירוע:

הסייר אלכסנדר חייט מאשר כי לא מילא דו"ח פעולה מיד לאחר האירוע, אלא רק כעבור 6 ימים, הואיל ואז הייתה לו משמרת לראשונה לאחר האירוע (עמ' 6 ש' 11-16).

במזכר שמילא לא מצא לנכון לציין את הפרט המהותי ביותר - היינו שמו של המעוכב (!) (עמ' 8 ש' 15-21).

מעדותה של השוטרת **ניקול חביב** עולה כי לא מצאה לנכון לרשום בדו"ח הפעולה שלה, כמו גם במזכרים שכתבה לגבי האירוע, את סירובו של **נאשם 1** בחנות לשלם עבור הפריטים וטענתו כי אין לו כסף, וכן לא רשמה

כי נאשם 2 טען שהוא חברו (עמ' 12 ש' 3-8).

עוד עולה מעדותה כי לא רשמה שנאשם 1 הזיז עצמו כשנפתחה דלת הניידת עמ' 12 ש' 9-10) ובדו"ח המעצר כלל לא אזכרה אודות ניסיון בריחה (עמ' 12 ש' 31-32; **נ/1**).

מעדותה של ניקול אף עולה כי לא כתבה שהתקשרה לקצין המודיעין בן אוריה לברר את זהות בעל הקטנוע (עמ' 14 ש' 32-עמ' 15 ש' 1), וחמור מכך - לא הוצא דו"ח מסוף בכתב לגבי בעלות הקטנוע מטעמים טכניים (עמ' 15 ש' 17-26).

גם המשך ניהול תיק החקירה לוקה במחדלים משמעותיים ומהותיים:

מעדותה של **קלרה לוי** עולה כי במהלך החקירה לא נערך לה מסדר זיהוי על מנת לזהות את הנאשמים (עמ' 33 ש' 28-29) וכן לא נשאלה במשטרה לגבי תיאור בגדיהם בחנות (עמ' 33 ש' 30-31), כאשר גם הסייר **חייט** מאשר כי לא נערך לו מסדר זיהוי בנוגע למי מהנאשמים (עמ' 7 ש' 22-23).

מעדותו של השוטר **ערן יהודה**, עולה כי למרות שחקר את נאשם 2 וזה טען טענת **אליבי** לפיה שהה עם חבר בשם **ניר קובזמן** - לא זומן את עד זה לעדות (עמ' 20 ש' 26-31).

רס"ב יוסף קטש מאשר במפורש בעדותו כי לא נעשתה כל פעולת חקירה בתיק על מנת לזמן את ניר קובזמן לעדות (עמ' 39 ש' 29-33), חרף העובדה כי מדובר בטענה עליה נסמך קו הגנתו של **נאשם 2**.

בנוסף, אישר **ערן יהודה** כי לא ערך עימות בין דוד אלבז לנאשם 2 (עמ' 21 ש' 7-8), לא שלח שוטר לחנות על מנת לתפוס את מצלמות האבטחה במקום (עמ' 21 ש' 9-11), לא ביקש את יומן האירועים של חייט מהעירייה, ולא ביקש לקבל לידיו את דו"ח הפעולה של הסייר **חייט** (עמ' 21 ש' 12-22).

יוסף קטש אינו יודע אם נערך עימות בין הנאשמים לדוד אלבז (עמ' 40 ש' 1-2), ואינו יודע מדוע לא נערכו מסדרי זיהוי בתיק (עמ' 40 ש' 3-4).

כמו כן הוא מאשר כי לא נערך בביקור בחנות על מנת לצלם את קו הקופות (עמ' 40 ש' 5-6), ולתעד את מיקום הקופה הראשית, ואינו זוכר מדוע לא נערך חיפוש בבית הנאשמים (עמ' 40 ש' 7-8).

אודות הימנעות מעריכת חיפוש בביתם של הנאשמים עולה גם מעדותו של השוטר **בסאם נבואני**, לפיה בעת עיכובו של נאשם 2 מביתו לצורך חקירה, לא ערך חיפוש בביתו, לא בדק האם קיים אופנוע או קטנוע בחצר הבית, והאם מנוע הקטנוע חם כצפוי לאחר נסיעה (עמ' 38 ש' 2-8).

לטענתו מחדלים אלה נבעו מכך שנשלח לבצע את העיכוב מבלי שקיבל פרטים אודות האירוע בגינו מבוצע

העיכוב (שם).

למעשה, המחדל החקירתי החמור ביותר בתיק זה נוגע לתיעוד מצלמות האבטחה בחנות, שאין מצויות בתיק החקירה.

מעדותו של **אלבז** עולה כי בחנות קיימות שלוש מצלמות המתעדות את אזור הקופות, ובכלל זה את מקום האירוע, וכי הסרטונים נשמרים עד 90 יום (עמ' 51 ש' 24-25).

לטענתו, מסר **לחוקר בני נחמן** (האחראי על תיק החקירה- ראו: עמ' 21 ש' 4) כי הוא אינו מסוגל להעתיק את הצילומים לדיסק, מטעמים טכניים (עמ' 51 ש' 16-23) אולם חרף האמור- לא הציעה המשטרה לעזור בהליך הורדת הסרטונים ע"י אנשי מקצוע מטעמה (עמ' 47 ש' 25-29; עמ' 55 ש' 1-3).

לטענתו של אלבז הוא עצמו צפה בסרטים אך לא מסר על כך עדות במשטרה לאחר שנאמר לו שללא דיסק לא ניתן לגבות את עדותו בעניין זה (עמ' 52 ש' 1-4).

באופן זה, ונוכח הזמן הרב שחלף, אבדה את הראיות החשובות והעיקריות בתיק.

עם זאת, אין במחדלי החקירה האמורים כדי לכרסם בראיות התביעה ובעדויותיהם של עדי התביעה, אותם מצאתי מהימנים ואמינים, שעדויותיהם קוהרנטיות ומתיישבות זו עם זו.

9. אשר על כן ונוכח כל האמור, הריני מרשיעה את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום, ומזכה את נאשם 2 מעבירת איומים שבסעיף 4 לכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב אדר ב תשע"ד , 24 מרץ 2014, במעמד הצדדים.